

คำพิพากษา

รับรองสัญญาถูกต้อง

คดีหมายเลขคำที่ ๔๗๑๗-๔๗๑๘/๒๕๕๕

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๕๑๕-๑๐๕๑๖/๒๕๕๓

นางสาวกานต์ อิ่มสุขวิริยะกุล
ผู้ฟ้องคดี
ผู้ฟ้องคดี
ผู้ฟ้องคดี

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๐ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความอาญา

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นางอังคณา นีละไพจิตร ที่ ๑

นางสาวสุศุภรวิวัฒนา นีละไพจิตร ที่ ๒

นางสาวประทีปจิต นีละไพจิตร ที่ ๓

นางสาวกอบปรักุศล นีละไพจิตร ที่ ๔

นางสาวครองธรรม นีละไพจิตร ที่ ๕

โจทก์ร่วม

ระหว่าง

พันตำรวจตรี เงิน ทองสุข ที่ ๑

พันตำรวจโท สิ้นชัย นิ่มบุญญาภรณ์ ที่ ๒

จำสืบทายาง ชัยเวง พาดัง ที่ ๓

สืบทายางเอก รันคร สิทธิเขต ที่ ๔

พันตำรวจโท ชัดชัย เลี่ยมสงวน ที่ ๕

จำเลย

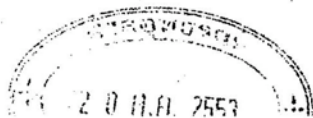
/เรื่อง

ค่ารับรอง 50 บาท

ได้รับเงินค่า...

ที่ ๓๖ ส.ค. 2554

พนักงานศาล

- ๒ -

เรื่อง ความผิดต่อเสรีภาพ ปล้นทรัพย์

โจทก์ โจทก์ร่วม จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์คำพิพากษา ศาลอาญา

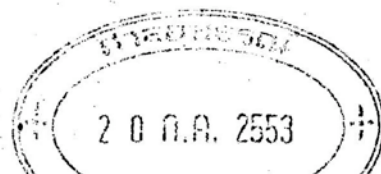
ลงวันที่ ๑๒ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ศาลอุทธรณ์รับวันที่ ๖ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

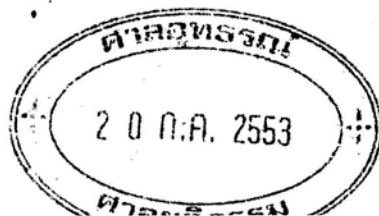
โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืนหลังเที่ยง
จำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันปล้นทรัพย์ของนายสมชาย นีละไพจิตร ผู้เสียหาย
โดยลักเอารถยนต์นั่งส่วนบุคคลหมายเลขทะเบียน กง ๖๗๘๖ กรุงเทพมหานคร
ราคา ๖๐๐,๐๐๐ บาท นาฬิกาข้อมือ ยี่ห้อโรเล็กซ์ ราคา ๒๗๗,๕๖๐ บาท ปากกา
ยี่ห้อมองบลังก์ ราคา ๗,๐๐๐ บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ยี่ห้อโมโตโรล่า ราคา
๑๘,๕๐๐ บาท รวมราคาทรัพย์ทั้งสิ้น ๙๐๓,๔๖๐ บาท ของนายสมชาย นีละไพจิตร
ไปโดยทุจริต โดยในการปล้นทรัพย์จำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันใช้กำลัง
ประทุษร้าย ผลักและฉุดกระชากตัวนายสมชาย นีละไพจิตร เข้าไปในรถยนต์
ของจำเลยทั้งห้ากับพวกแล้วจับตัวให้นั่งรถยนต์ไปกับจำเลยทั้งห้ากับพวกอัน

/เป็นการ

เป็นการข่มขืนใจนายสมชาย นีละไพจิตร ให้กระทำการใด จำยอมต่อสิ่งใด โดยต้องจำยอมไปกับจำเลยทั้งห้ากับพวก ทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ โดยใช้กำลังประทุษร้ายจนนายสมชาย นีละไพจิตร ต้องกระทำการ และจำยอมเข้าไปในรถยนต์ของจำเลยทั้งห้ากับพวก และนั่งรถยนต์ไปกับ จำเลยทั้งห้ากับพวก ซึ่งกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อให้ความ สะดวกแก่การลักทรัพย์และการพาทรัพย์นั้นไป เพื่อยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น เพื่อ ยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้ เพื่อปกปิดจรรยาทำความผิดและเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ในการปล้นทรัพย์นี้ จำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันใช้รถยนต์ จำนวน ๑ คัน เป็น ยานพาหนะเพื่อทำความผิดเพื่อพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้นจากการจับกุม และขณะนี้ไม่ทราบว่านายสมชาย นีละไพจิตร จะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ สำหรับ รถยนต์หมายเลขทะเบียน กง ๖๗๘๖ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นทรัพย์ส่วนหนึ่ง ของนายสมชาย นีละไพจิตร นั้น พนักงานสอบสวนได้ยึดไว้เป็นของกลางและ คืนให้กับผู้แทนของนายสมชาย นีละไพจิตร ไปแล้ว เหตุเกิดที่แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

/๓๐๕ วรรคสอง

- ๔ -

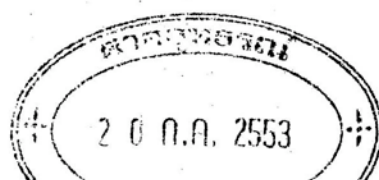
๓๐๕ วรรคสอง, ๓๔๐, ๓๔๐ ตี, ๘๓ กับขอให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันคืนหรือใช้
ราคาทรัพย์สิน นาฬิกาข้อมือ ปากกา และโทรศัพท์เคลื่อนที่ คิดเป็นเงินจำนวน
๓๐๓,๔๖๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นางอังคณา นีละไพจิตร นางสาวสุดปรารธนา
นีละไพจิตร นางสาวประทับจิต นีละไพจิตร นางสาวกอปรักุศล นีละไพจิตร
และนางสาวครองธรรม นีละไพจิตร โดยนางอังคณา นีละไพจิตร ยื่นคำร้อง
ขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ ศาลชั้นต้นอนุญาตโดยกำหนดให้เรียก
นางอังคณา นีละไพจิตร เป็นโจทก์ร่วมที่ ๑ นางสาวสุดปรารธนา นีละไพจิตร
เป็นโจทก์ร่วมที่ ๒ นางสาวประทับจิต นีละไพจิตร เป็นโจทก์ร่วมที่ ๓
นางสาวกอปรักุศล นีละไพจิตร เป็นโจทก์ร่วมที่ ๔ และนางสาวครองธรรม
นีละไพจิตร โดยนางอังคณา นีละไพจิตร เป็นโจทก์ร่วมที่ ๕

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๕ วรรคแรก มาตรา ๓๕๑ การกระทำของ

/จำเลยที่ ๑

- ๕ -

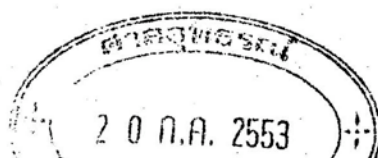
จำเลยที่ ๑ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๕ วรรคแรก ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๕๐ ให้ลงโทษจำคุก ๓ ปี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก กับ
ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๕

โจทก์ โจทก์ร่วม จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์

และโจทก์ร่วมทั้งห้าเห็นว่า นายสมชาย นีละไพจิตร ประกอบอาชีพทนายความ
โดยเปิดสำนักงานทนายความที่ซอยรัชดาภิเษก ๓๒ หรือซอยอาภาภิรมย์
นอกจากนี้ นายสมชาย นีละไพจิตร ยังเป็นประธานชมรมนักกฎหมายมุสลิมและ
เป็นทนายความให้กับจำเลยและผู้ต้องหาในคดีเกี่ยวกับความมั่นคงทางภาคใต้
เมื่อวันที่ ๒, ๑๗, ๒๐ และ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ นายมะกะตา ฮารัง นายมามะเซ
มามะ นายชูคีรีอัมมัน มาละ นายสุกรี มะมิง และนายอับดุลเลาะห์ อาบูคารี ถูก
จับกุมในข้อหาปล้นอาวุธปืนกองพันทหารพัฒนาที่ ๔ และเผาโรงเรียน โดยใน
การจับกุมนั้นถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมซึ่งเป็นตำรวจพื้นที่และตำรวจจาก

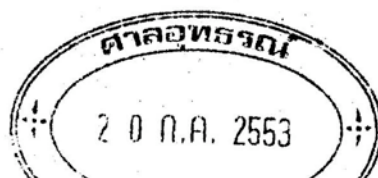
/กองบังคับ

กองบังคับการปราบปราม ทำร้ายร่างกายเพื่อบังคับให้รับสารภาพ โดยมีจำเลย
ที่ ๑ เป็นผู้ร่วมจับกุมด้วย และเมื่อมีการส่งตัวผู้ต้องหาทั้งห้าไปควบคุมที่โรงเรียน
พลตำรวจบางเขน และกองบัญชาการตำรวจสันติบาล ในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์
๒๕๔๗ แล้ว ญาติของผู้ต้องหาทั้งห้าได้ขอความช่วยเหลือจากนายสมชาย
นี่ละไพจิตร และชมรมนักกฎหมายมุสลิม จึงนั้นนายสมชาย นี่ละไพจิตร พร้อม
ด้วยนายกิจจา อาลีอิสฮาน นายกมลศักดิ์ ลีวณะ นายสิทธิศักดิ์ คงเหลือ และ
นายวิทยา บุรณศิริ ซึ่งเป็นทนายความในชมรมนักกฎหมายมุสลิมจึงไปเยี่ยม
นายมะมาเซ มามะ นายชูดีรือมัน มาละ และนายอับดุลเลาะห์ อาบูคารี ที่ถูก
ควบคุมตัวไว้ที่กองบังคับการปราบปราม และไปเยี่ยมนายมะกะตา ฮารง กับ
นายสุกรี มะมิง ที่ถูกควบคุมอยู่ที่โรงเรียนพลตำรวจบางเขนซึ่งเป็นสถานที่
ควบคุมตัวของตำรวจสันติบาล โดยผู้ต้องหาทั้งห้าดังกล่าวได้แจ้งนายสมชาย
นี่ละไพจิตร กับพวกว่า หลังจากพวกตนถูกจับกุมแล้ว ได้ถูกทำร้ายเพื่อบังคับ
ให้การรับสารภาพซึ่งผู้ต้องหาทั้งห้าได้ออดเสื่อและกางเกงให้ดู ต่อมาในวันที่
๔ มีนาคม ๒๕๔๗ นายสมชาย นี่ละไพจิตร ได้มอบหมายให้นายวิทยา บุรณศิริ

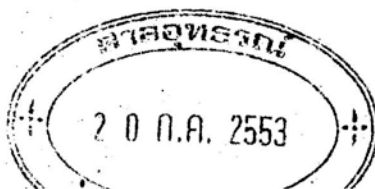
/ไปยื่นคำร้อง

ไปยื่นคำร้องคัดค้านการขอฝากขัง ซึ่งในวันดังกล่าวพนักงานสอบสวนได้ยื่น
คำร้องขอฝากขังและจะขอรับตัวผู้ต้องหาทั้งห้าไปคุมขังไว้ที่เดิม ซึ่งศาลได้เรียก
สำนวนการสอบสวนมาตรวจสอบแล้วไม่อนุญาตให้พนักงานสอบสวนนำตัว
ผู้ต้องหาทั้งห้ากลับไป โดยยกคำร้องดังปรากฏตามภาพถ่ายรายงานกระบวนการ
พิจารณาเอกสารหมาย จ.๑๒๔ ต่อมาในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ นายสมชาย
นิละไพจิตร ได้ทำหนังสือร้องขอความเป็นธรรมให้ผู้ต้องหาทั้งห้าโดยมอบให้
นายอิสมาแอ สามะ นำไปให้ผู้ต้องหาทั้งห้าลงชื่อตามเอกสารหมาย จ.๖ โดย
หนังสือดังกล่าวส่งไปที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ประธานคณะ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ประธานคณะกรรมการยุติธรรมและสิทธิ
มนุษยชนของวุฒิสภา และประธานคณะกรรมการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน
ของสภาผู้แทนราษฎร โดยส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ดังปรากฏตามใบตอบรับ
เอกสารหมาย จ.๗ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้จำเลยทั้งห้าไม่พอใจการทำงานของ
นายสมชาย นิละไพจิตร ต่อมาในคืนวันที่ ๑๐ และ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ นายสมชาย

/นิละไพจิตร

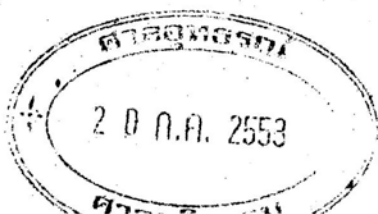

- ๑ -

นิละไพจิตร ไปพักค้างคืนกับนายวรรณชัย ปานนพภา ซึ่งเป็นเพื่อนนายความ
ในชมรมนักกฎหมายมุสลิมด้วยกัน ที่บ้านของนายวีระชาติ ปานนพภา และใน
เช้าวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ นายสมชาย นิละไพจิตร ออกจากบ้านนายวีระชาติ
ปานนพภา เพื่อไปทำงาน โดยไปถึงที่สำนักงานเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา แล้วให้
นายปฐมพงศ์ ลิขิต เตรียมตัวเพื่อไปศาลล้มละลายกลางด้วย หลังจากนั้นจึงขึ้นไป
ห้องทำงาน ต่อมาเวลา ๙ นาฬิกา นายสมชาย นิละไพจิตร และนายปฐมพงศ์
ลิขิต ออกเดินทางไปศาลล้มละลายกลาง ด้วยรถยนต์นั่งส่วนบุคคลของนายสมชาย
นิละไพจิตร ยี่ห้อฮอนด้า ซีวีก สีเขียว หมายเลขทะเบียน กง ๖๗๘๖
กรุงเทพมหานคร โดยนายสมชาย นิละไพจิตร เป็นผู้ขับไปขึ้นทางด่วนที่ด่าน
ประชานุกูล แล้วลงที่ถนนสีลมเนื่องจากนายสมชาย นิละไพจิตร นึกถูกความไว้ที่
ห้างสรรพสินค้าโรบินสัน สีลม แต่ไม่สามารถหาที่จอดรถได้ นายสมชาย
นิละไพจิตร จึงขับรถไปจอดไว้ที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ โดยไปถึงศาลแพ่งกรุงเทพใต้
เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา หลังจากนั้นให้นายปฐมพงศ์ ลิขิต นำหนังสือไปมอบให้

/กับนาย

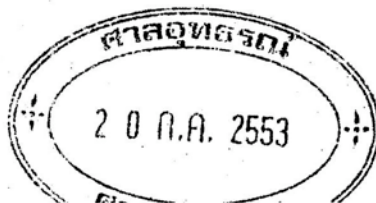

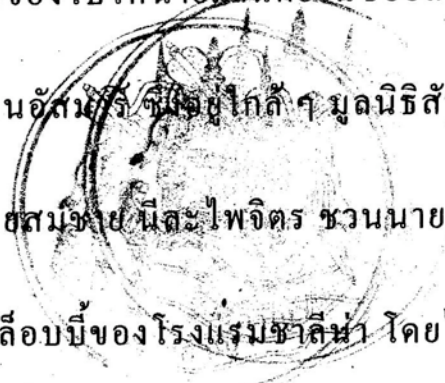
กับนายสามารถ มะลูลีม ที่ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร และนัดให้มาพบกันที่ ศาลล้มละลายกลาง เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา ส่วนนายสมชาย นีละไพจิตร ขึ้นรถยนต์รับจ้างสาธารณะไปหาลูกความที่นัดไว้ แล้วกลับมาพบกับนายปฐมพงศ์ ลิขิต ที่ศาลล้มละลายกลาง เวลา ๑๓.๒๐ นาฬิกา เมื่อเสร็จคดีแล้วเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา จึงออกจากศาลล้มละลายกลางไปศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ด้วยรถยนต์รับจ้างสาธารณะเพื่อตรวจสอบสำนวนและมีข้อเสร็จจากศาลแพ่งกรุงเทพใต้แล้ว จึงขับรถกลับ โดยแวะเติมน้ำมันที่สถานีบริการน้ำมันคิวเอท ซึ่งอยู่ที่ถนนจันทน์ แล้วขึ้นทางด่วนที่ด่านถนนจันทน์กลับลงมาลงที่แยกประชาชนกุด ขับรถผ่านทางแยกประชาชนกุดถึงสำนักงานเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา หลังจากนั้น นายสมชาย นีละไพจิตร ได้ขึ้นไปในห้องทำงานซึ่งอยู่ที่ชั้น ๒ ส่วนนายปฐมพงศ์ ลิขิต นั้น นายกิจจา อาลีอิสเฮาะ เพื่อนทนายความของนายสมชาย นีละไพจิตร และเป็น เภรัญญิกชมรมนักกฎหมายมุสลิมได้โทรศัพท์มาหาให้ช่วยซื้อตั๋วรถทัวร์ไป จังหวัดเชียงใหม่ให้และก่อนออกไป นายปฐมพงศ์ ลิขิต ได้แจ้งให้นายสมชาย นีละไพจิตร ทราบและเมื่อนายปฐมพงศ์ ลิขิต ซื้อตั๋วรถทัวร์กลับมาแล้วนายสมชาย

/นีละไพจิตร

นีละไพจิตร กับนายปฐมพงษ์ ลิขิต ได้ออกจากสำนักงานเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา
 เพื่อไปทำละหมาดที่มูลนิธิสันติชน ซึ่งอยู่ในซอยลาดพร้าว ๑๑๒ โดยขับรถยนต์
 คันดังกล่าวไปถึงมูลนิธิสันติชนเวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา และออกจากมูลนิธิ
 สันติชนเพื่อนำของไปให้นายมานิตย์ในซอยลาดพร้าว ๑๑๔ และแวะรับประทานอาหาร
 อาหารเย็นที่ร้านอัสมาวี ซึ่งอยู่ใกล้ๆ มูลนิธิสันติชนในเวลา ๑๙.๓๐ นาฬิกา
 หลังจากนั้นนายสมชาย นีละไพจิตร ชวนนายปฐมพงษ์ ลิขิต ไปนั่งรอนายกิจจา
 อาลีอิสเฮาะ ที่ล็อบบี้ของโรงแรมชาลีนา โดยไปถึงโรงแรมชาลีนาเวลา
 ๒๐ นาฬิกา และนั่งรออยู่จนถึงเวลา ๒๐.๑๕ นาฬิกา นายกิจจา อาลีอิสเฮาะ
 ได้โทรศัพท์มา โดยแจ้งว่าเพิ่งออกจากโรงแรมแควสุโขมวิท แต่นายสมชาย
 นีละไพจิตร บอกว่าง่วงนอนและนัดกับนายวรรณชัย ปานนพภาว่าจะไปนอน
 ก้างที่บ้านของนายวีระชาติ ปานนพภา ที่หมู่บ้านสวนสน แควแยกลำสาตี
 หลังจากนั้นนายกิจจา อาลีอิสเฮาะ ได้พูดโทรศัพท์กับนายปฐมพงษ์ ลิขิต โดย
 บอกให้นายปฐมพงษ์ ลิขิต รออยู่ที่โรงแรมแล้วนายกิจจา อาลีอิสเฮาะ จะขับรถ
 มารับตัวโดยสารและเมื่อนายสมชาย นีละไพจิตร บอกว่าจะกลับ นายปฐมพงษ์

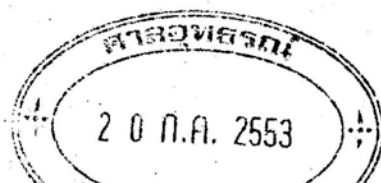
ศาลอุทธรณ์
 20 ก.ค. 2553
 ศาลยุติธรรม

/ลิขิต

ลิขิต จึงเดินทางไปส่งที่รถแล้วกลับมาแจ้งรอนายกิจจา อาลีฮิสเฮาะ ที่ล็อบบี้ของ
โรงแรม ส่วนนายสมชาย นีละไพจิตร ขับรถออกไปทางซอยรามคำแหง ๖๕
เพื่อออกถนนรามคำแหงเลี้ยวซ้ายไปทางแยกลำสาลี โดยเมื่อขับรถผ่านร้าน
แม่ลาปลาเผา ปรากฏว่ารถยนต์ของนายสมชาย นีละไพจิตร ถูกรถยนต์นั่ง
ส่วนบุคคลเขียวชนที่บริเวณถนนชั้นหลัง นายสมชาย นีละไพจิตร จึงจอดรถชิด
ขอบทางด้านซ้าย โดยมีรถยนต์นั่งส่วนบุคคลอีกคันจอดต่อท้าย เมื่อนายสมชาย
นีละไพจิตร ลงมาจากรถจึงถูกจำเลยที่ ๑ กับพวกจับแล้วช่วยกันผลักและผลัก
เข้าไปในรถยนต์คันหลังทางประตูหลังด้านซ้ายแล้ว จำเลยที่ ๒ จึงเดินมาขับ
รถยนต์ของนายสมชาย นีละไพจิตร ออกไปจอดทิ้งไว้ที่หลังสถานีขนส่ง
หมอชิต ๒ โดยคาบตำรวจทวิวัฒน์ชัย ชมภูษ พปรตของนายสมชาย นีละไพจิตร
ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลา ๕.๓๐ นาฬิกา และเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกอง
พิสูจน์หลักฐานได้นำรถไปตรวจพิสูจน์ ส่วนรถยนต์คันที่นำตัวนายสมชาย
นีละไพจิตร ไปนั้นได้ขับออกจากจุดเกิดเหตุแล้วไปกลับรถที่บริเวณหน้าสถานี
ตำรวจนครบาลหัวหมาก โดยไม่ทราบว่าจะนำไปที่ใดและปัจจุบันไม่ทราบว่า

/นายสมชาย

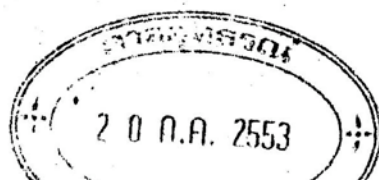
นายสมชาย นีละไพจิตร จะมีชีวิตอยู่หรือไม่ ซึ่งในการนำตัวนายสมชาย นีละไพจิตร ไปนั้นมีการนำเอาทรัพย์สินของนายสมชาย นีละไพจิตร ไปด้วย โดย นอกจากรถยนต์ฮอนด้า ซีวีก หมายเลขทะเบียน กง ๖๗๘๖ กรุงเทพมหานคร แล้วยังมีนาฬิกาโรเล็กซ์สองกษัตริย์หน้ากากทองฝังเพชร ปากกามองบลิงค์และ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังปรากฏตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย เอกสารหมายเลข จ.๓๔ สำหรับรถยนต์นั้น โฉนดที่ ๑ ได้รับคืนแล้ว ดังปรากฏตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายได้คืน เอกสารหมายเลข จ.๓๕ ในการสืบสวนและสอบสวนนั้น กองบัญชาการตำรวจนครบาลได้มีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนและสอบสวน ตามเอกสาร หมายเลข จ.๕๖, จ.๑๒๖ และ จ.๑๒๗ ซึ่งจากการสืบสวนและสอบสวนนั้น พนักงานสืบสวนและสอบสวนสืบทราบว่า การที่นายสมชาย นีละไพจิตร เข้าไปพบ ผู้ต้องหาในคดีปล้นอาวุธปืนของกองพันทหารพัฒนาที่ ๔ และทำหนังสือร้องขอความเป็นธรรมให้กับผู้ต้องหาในคดีดังกล่าวที่ถูกจำเลขที่ ๑ กับพวกทำร้ายร่างกายเพื่อบังคับให้รับสารภาพ จึงทำให้จำเลขที่ ๑ กับพวกไม่พอใจ และจากการสอบสวนประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์ยืนยันว่าในกลุ่มคนร้ายจำนวน ๔ ถึง

/ ๕ คน

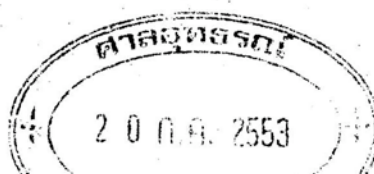
๕ คน มีบุคคลที่มีลักษณะคล้ายจำเลยที่ ๑ อยู่ด้วย จึงได้มีการขอข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ มาตรวจสอบดูว่า ในช่วงวันและเวลาดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้มีการโทรศัพท์ติดต่อเชื่อมโยงกับผู้ใดบ้าง ซึ่งจากข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ ในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ พบว่ามีหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๔ เข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วย โดยตั้งแต่วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ได้เฝ้าติดตามนายสมชาย นีละไพจิตร ไปยังสถานที่ต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่ที่สำนักงานทนายความของนายสมชาย นีละไพจิตร ที่ซอยรัชดาภิเษก ๓๒ ไปที่ศาลล้มละลายกลาง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และย้อนกลับมาที่สำนักงานทนายความของนายสมชาย นีละไพจิตร อีกครั้ง และในช่วงเย็นมีการติดตามนายสมชาย นีละไพจิตร จากสำนักงานทนายความของนายสมชาย นีละไพจิตร ไปจนถึงที่เกิดเหตุโดยมีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ในสถานที่เกิดเหตุด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของนายปฐมพงศ์ ลิขิต ที่ให้การว่า ในวันดังกล่าว นายสมชาย นีละไพจิตร ไปที่ไคบัง และจากข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่

/ของจำเลยที่ ๑

ของจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ กับข้อมูลการใช้โทรศัพท์ของนายสมชาย นีละไพจิตร ตามพิกัคการใช้โทรศัพท์ซึ่งมีลักษณะเป็นการเฝ้าและติดตามนายสมชาย นีละไพจิตร ไปยังสถานที่ต่าง ๆ จนถึงจุดที่เกิดเหตุ รายละเอียดปรากฏตาม ข้อมูลการใช้โทรศัพท์และแผนภูมิการใช้โทรศัพท์เอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ จนมีการออกหมายจับจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ในวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ และจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ได้เข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนในคอนเียนของวันเดียวกัน ตามบันทึกการมอบตัวและแจ้งข้อกล่าวหาเอกสารหมายเลข จ.๑๑๗ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ให้การปฏิเสธ และไม่ขอให้การใด ๆ หลังจากนั้นได้มีการสอบสวนเพิ่มเติมและได้ข้อมูลทางเทคนิคของการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ว่า ในวันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๕ ได้มีการโทรศัพท์ติดต่อทางโทรศัพท์กับจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ประมาณ ๕๐ ครั้ง ซึ่งเมื่อเทียบกับก่อนเกิดเหตุและหลังเกิดเหตุแล้วจะมีการติดต่อน้อยมาก และจะมีการติดต่อมาอีกครั้งในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่พบรถยนต์ของนายสมชาย นีละไพจิตร และจากการสืบสวนปรากฏว่าจำเลยที่ ๕ เคยเป็นผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานของจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ มาก่อน

/จึงเชื่อว่า

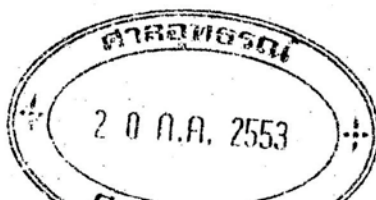

- ๑๕ -

จึงเชื่อว่าจำเลยที่ ๕ น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวของนายสมชาย นีละไพจิตร โดยเป็นผู้ควบคุมและสั่งการ จึงได้มีการออกหมายจับจำเลยที่ ๕ ซึ่งศาลได้อนุญาต ให้ออกหมายจับในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๗ โดยจำเลยที่ ๕ เข้ามอบตัวต่อ พนักงานสอบสวนในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๗ ดังปรากฏตามบันทึกการมอบตัว และแจ้งข้อกล่าวหา เอกสารหมาย จ.๑๓๕

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า ก่อนเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ช่วยราชการอยู่ที่กอง บังคับการปราบปราม จำเลยที่ ๑ ไม่มีหน้าที่และไม่เคยได้รับคำสั่งให้ไปทำการ จับกุมและสืบสวนสอบสวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีปล้นอาวุธปืนของกองพัน ทหารพัฒนาที่ ๔ และคดีเผาโรงเรียนที่จังหวัดนราธิวาส หลังจากที่มีการจับกุม ตัวผู้กระทำความผิดในคดีดังกล่าวแล้ว ผู้บังคับการกองปราบปรามได้มีคำสั่งให้ จำเลยที่ ๑ ไปดูแลอารักขาพลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ รองผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ ที่ทำหน้าที่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจที่ดูแลเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบ เรียบร้อยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยจำเลยที่ ๑ ได้เดินทางไปเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และไปที่บ้านพักรับรองของพลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ

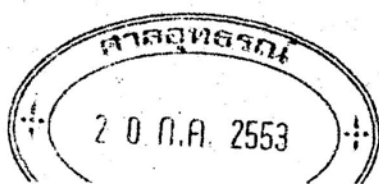

/ซึ่งเมื่อมี

ซึ่งเมื่อมีการแถลงข่าวการจับกุมคนร้ายดังปรากฏตามภาพถ่ายหมาย จ.๑ และ
จ.๕ จำนวนที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลรักษาพลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ จึงต้องไปตาม
สถานที่ต่าง ๆ ที่พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ ไป ซึ่งจำนวนที่ ๑ ไม่ได้ร่วมจับกุม
และไม่ได้มีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนและไม่ได้ทำร้ายร่างกายหรือขู่เชิญ
ผู้ต้องหาในคดีปล้นอาวุธปืนดังกล่าวเลย เหตุที่มีชื่อจำนวนที่ ๑ ปรากฏในบันทึก
การจับกุม เอกสารหมาย ส.๒ อาจเป็นเพราะในวันจับกุม จำนวนที่ ๑ ไปกับ
พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ จึงได้มีการใส่ชื่อของจำนวนที่ ๑ ในบันทึกการจับกุม
ดังกล่าวด้วย โดยที่จำนวนที่ ๑ ไม่ได้ลงชื่อในบันทึกการจับกุมดังกล่าว และจำนวน
ที่ ๑ ไม่เคยไปบังคับข่มขู่นายสุกรี มะมิง ที่โรงเรียนตำรวจสันติบาล จำนวนที่ ๑
ไม่มีชื่อและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์โจรกรรมรถยนต์และ
รถจักรยานยนต์ของกองบังคับการปราบปรามโดยในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗
เวลาประมาณ ๔ นาฬิกา จำนวนที่ ๑ กลับบ้านแล้วมีปากเสียงกับภรรยาอย่างรุนแรง
จึงขับรถออกจากบ้านเพื่อไปหาเรือโท นาค ทองสุข น้องชายที่ค่ายสุรสิงหนารด
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง แต่เมื่อขับรถผ่านกองบังคับการปราบปราม

/จำนวนที่ ๑

จำเลยที่ ๑ จึงแวะเข้าไปเพื่อดูว่ามีงานที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ทำค้างอยู่หรือไม่
 โดยเมื่อเข้าไปพบจำสืบทารวจ มาณพ เฟ็งหล่ำ นอนอยู่ในห้องทำงานและเมื่อ
 จำเลยที่ ๑ ตรวจสอบดูแล้วไม่มีงานที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ทำจึงเก็บโทรศัพท์เคลื่อนที่
 หมายเลข ๐-๑๓๗๗-๒๕๓๔ และ ๐-๖๓๘๒-๑๑๐๒ ของจำเลยที่ ๑ ไว้ที่ห้อง
 ทำงานเพราะไม่ต้องการศุภกัษกรรยา แล้วขับรถขึ้นทางด่วนที่ด่านดินแดงเพื่อ
 ไปจังหวัดระยอง แต่ระหว่างจะลงทางด่วนก็ได้ว่าหากผู้บังคับบัญชาติดต่อมาจะไม่
 สามารถติดต่อกันได้ ดังนั้นเมื่อลงทางด่วนแล้ว จำเลยที่ ๑ จึงใช้โทรศัพท์สาธารณะ
 โทรกลับไปห้องทำงานเพื่อสั่งให้จำสืบทารวจ มาณพ เฟ็งหล่ำ เก็บโทรศัพท์
 ไว้และหากผู้บังคับบัญชาโทรมาให้รับสายด้วย แล้วจำเลยที่ ๑ ขับรถไปหาเรือโท
 นาค ทองสุข ที่ทำงานและขอกุญแจบ้านพักเพื่อไปนอนพักผ่อน ต่อมาเวลา
 ประมาณ ๑๘ นาฬิกา เรือโท นาค ทองสุขกลับมาโดยซื้ออาหารมารับประทาน
 กันด้วย เดิมจำเลยที่ ๑ คิดว่าจะพักอยู่กับเรือโท นาค ทองสุข ๒ ถึง ๓ วัน แต่คิด
 ถึงลูกจึงเดินทางกลับในวันเดียวกันเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา และแวะไปที่
 กองบังคับการปราบปราม เพื่อรับโทรศัพท์คืนจากจำสืบทารวจ มาณพ เฟ็งหล่ำ

ศาลอาญ
 20 ก.ค. 2553

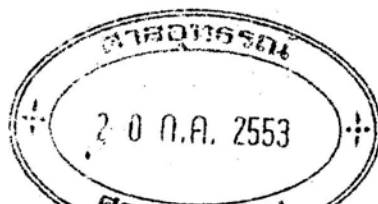
/แล้วกลับบ้าน

- ๑๘ -

แล้วกลับบ้าน โดยจำเลยที่ ๑ ไม่เคยพบเห็นและไม่เคยพูดคุยกับนายสมชาย
นิละไพจิตร เลข เอกสารหมาย จ.๖๒, จ.๗๘ และ จ.๘๒ เป็นเพียงสำเนาเอกสาร
และเอกสารหมาย จ.๑๑๑ เป็นเอกสารเท็จ โดยข้อมูลการใช้โทรศัพท์และพิกัด
การใช้โทรศัพท์ไม่ถูกต้องจึงไม่สามารถรับฟังเป็นพยานได้ หลังจากจำเลยที่ ๑
ถูกออกหมายจับ จึงไปรายงานตัวต่อผู้บังคับการกองปราบปราม แล้วผู้บังคับการ
กองปราบปราม มอบหมายให้จำเลยที่ ๕ พาไปมอบตัวกับ พนักงานสอบสวนที่
สถานีตำรวจนครบาลพญาไท ในวันเดียวกันเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา โดยมี
พลตำรวจตรี จักรทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา และพลตำรวจตรี เรวัต คั่นนันทน์
กับพนักงานสอบสวนอีกประมาณ ๑๐ คน รอรับการมอบตัวอยู่ ซึ่งจำเลยที่ ๕
ขอให้จัดให้มีการชี้ตัว แต่พลตำรวจตรี จักรทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา บอกว่าเป็น
ตำรวจให้การปฏิเสธอยู่แล้ว ไม่ต้องให้การและไม่ต้องการชี้ตัว หลังจากนั้น
พนักงานสอบสวนได้สอบคำให้การจำเลยที่ ๑ โดยสอบสั้น ๆ แล้วปิดสำนวน
การสอบสวนว่าจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธ โดยขอให้การในชั้นศาล จำเลยที่ ๑
จึงไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การ จำเลยที่ ๑ รู้จักจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ และ

/จำเลยที่ ๕

จำเลยที่ ๕ แต่ไม่สนิท และไม่เกี่ยวข้องกัน ส่วนจำเลยที่ ๔ นั้น จำเลยที่ ๑ ไม่เคย
รู้จักมาก่อน

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่า จำเลยที่ ๒ รับราชการที่แผนก ๔ กองกำกับการ
การ ๒ กองบังคับการปราบปรามในตำแหน่งพนักงานสอบสวน สบ.๒ มีหน้าที่
ในการสืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิด และปฏิบัติตามคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชาที่สั่งการ โดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๔ ได้มี
คนร้ายซึ่งเป็นมือปืนรับจ้างยิงนายวันชัย การวิวัฒน์ ถึงแก่ความตายที่ตำบลกะพง
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง แต่การสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่
ไม่สืบหน้าและไม่สามารถจับกุมตัวคนร้ายได้ นายวัลลภ การวิวัฒน์ น้องชาย
ของผู้ตายจึงเข้าร้องเรียนต่อกองบังคับการปราบปราม แล้วมีการโอนสำนวน
การสอบสวนมาให้กองกำกับการ ๔ กองบังคับการปราบปรามดำเนินการโดย
พันตำรวจเอก พิศิษฐ์ ชัยโพธิ์สุวรรณ ผู้กำกับการ ๔ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งพนักงาน
สืบสวนสอบสวน โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นพนักงานสืบสวนสอบสวนด้วยดังปรากฏ
ตามคำสั่งกองกำกับการ ๔ เอกสารหมายเลข ๓.๖๘ และจากการสืบสวนทราบว่า

/นายสมศักดิ์

นายสมศักดิ์ อินทรเทศ และนายประสิทธิ์ อินทรเทศ เป็นผู้กระทำความผิด จึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลอาญาเพื่อขอออกหมายจับบุคคลทั้งสองและศาลได้ออกหมายจับเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๗ ดังปรากฏตามบันทึกการจับกุม เอกสารหมาย ล.๖๕ และ ล.๗๐ หลังจากที่ศาลออกหมายจับแล้ว จำเลยที่ ๒ ได้รายงานให้พันตำรวจโท คำรงค์ดี โมราฤทธิ์ สารวัตรแผนก ๔ ทราบแล้ว ได้มีการสั่งการให้จำเลยที่ ๒ รีบสืบสวนและจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีโดยเร็ว จำเลยที่ ๒ จึงสั่งการให้จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาไปสืบสวนหาตัวนายสมศักดิ์ อินทรเทศ ที่ตลาดไท ซึ่งอยู่ในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี เพราะสืบทราบมานายสมศักดิ์ อินทรเทศ ไปขายผักอยู่ที่ตลาดไท หลังจากนั้นจำเลยที่ ๔ ได้รายงานให้ทราบว่า ได้ไปสืบสวนที่ตลาดไทแล้วได้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า นายสมศักดิ์ อินทรเทศ เคยมาขายผักที่ตลาดไทจริง แต่ได้ย้ายไปจับจิ้งจกขายบนดาดฟ้ารับข้างตามวินต่าง ๆ ย่านถนนเจริญกรุง ติดกับเขาวราช และนายสมศักดิ์ อินทรเทศ มีญาติสนิทอยู่ที่บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง รายละเอียดปรากฏตามบันทึกข้อความ เอกสารหมาย ล.๗๑ ซึ่งจำเลยที่ ๒ ได้รายงานให้พันตำรวจโท คำรงค์ดี

/โมราฤทธิ์

- ๒๑ -

โมราฤทธิ์ ทราบ ต่อมาในวันที่ ๙ หรือ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๒ ได้นัด
จำเลยที่ ๔ คาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทิกและจำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา ให้มา
พบในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๘ นาฬิกา ที่สโมสรวงบังคับการ
ปราบปรามเพื่อวางแผนในการสืบสวนจับกุมตัวนายสมศักดิ์ อินทรเทศ ต่อมา
ในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๔ คาบตำรวจ
ชำนาญ ใสจันทิก และจำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา ได้มาพบจำเลยที่ ๒ ที่สโมสร
กอบังคับการปราบปรามตามที่นัดไว้โดยจำเลยที่ ๒ สั่งการให้ไปสืบสวนเพื่อ
จับกุมตัวนายสมศักดิ์ อินทรเทศ ที่บริเวณปากซอยต่าง ๆ แถวถนนเจริญกรุง
และเขาวราช โดยเน้นให้สอบถามตามวินรถจักรยานยนต์รับจ้าง หลังจากนั้น
จำเลยที่ ๒ ทำงานอยู่ที่ห้องทำงานซึ่งอยู่ห้องเดียวกับพันตำรวจโท คำรงค์ศักดิ์
โมราฤทธิ์ จนถึงเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา จำเลยที่ ๔ กับพวกจึงกลับมารายงาน
ว่าไม่พบนายสมศักดิ์ อินทรเทศ และไม่ทราบเบาะแสเพิ่มเติม แล้วในเวลา
ประมาณ ๑๙ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ได้ให้คาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทิก และ
จำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา ไปทำการสืบสวนต่อที่บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง

/แต่คาบตำรวจ

แต่คาบตำรวจ ชำนาญ ไสจันทิก และจำสืบทำรวจ ประยูร พลภูงา ไม่มีโทรศัพท์
เคลื่อนที่ จึงขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๔ ไปใช้ ส่วน
จำเลยที่ ๔ นั้น จำเลยที่ ๒ ให้อยู่ที่กองบังคับการปราบปรามเพราะว่าได้นัดกับ
นายศักดิ์ กุลสุวรรณ สายลับเพื่อมาให้เบาะแสเกี่ยวกับขบวนการค้ายาเสพติด
โดยได้นัดไว้กับคาบตำรวจ สุบิน ยะลา คาบตำรวจ มานพ บาลนคร และ
คาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม ในเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา และเมื่อถึงกำหนดเวลา
ดังกล่าว นายศักดิ์ กุลสุวรรณ พร้อมด้วยจำเลยที่ ๔ คาบตำรวจ สุบิน ยะลา
คาบตำรวจ มานพ บาลนคร และคาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม มาพบและให้เบาะแสว่า
มีผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่อยู่แถววังทองกลาง ชื่อนายหวิ ไม่ทราบชื่อสกุล จำเลย
ที่ ๒ จึงสั่งการให้คาบตำรวจ สุบิน ยะลา และคาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม เดินทาง
ไปกับนายศักดิ์ กุลสุวรรณ เจรจาขอซื้อซื้อขายยาเสพติด ต่อมาเวลาประมาณ
๒๒ นาฬิกา คาบตำรวจ ชำนาญ ไสจันทิก กลับมาและรายงานว่าไม่พบเบาะแส
แล้วคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้จำเลยที่ ๔ หลังจากนั้นคาบตำรวจ สุบิน ยะลา และ
คาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม กลับมาและรายงานว่าไม่พบนายหวิ หลังจากนั้นในเวลา

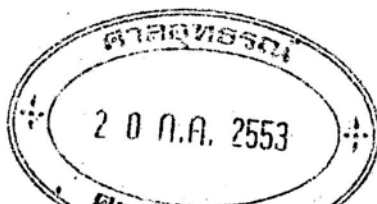
/ประมาณ

- ๒๓ -

ประมาณ ๒๒.๓๐ นาฬิกา จึงแยกย้ายกันกลับโดยจำเลยที่ ๒ กลับบ้านพักซึ่งอยู่ที่จังหวัดนครปฐม และพักผ่อนอยู่ที่บ้านในวันที่ ๑๓ และ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๗ สำหรับเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ตามเอกสารหมายเลข ๕๘ และ ๕๑ นั้นเป็นสำเนาและยังมีข้อความว่าห้ามนำไปใช้เป็นพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนและชั้นศาล จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ ส่วนข้อมูลการใช้โทรศัพท์ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๑ ไม่ถูกต้องและขัดแย้งกันเอง โดยจำเลยที่ ๒ ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยพูดคุยและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับนายสมชาย นิละไพจิตร มาก่อน และจำเลยที่ ๒ ไม่เคยได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และไม่เกี่ยวข้องกับการทำคดีปล้นอาวุธปืนของกองพันทหารพัฒนาที่ ๔ จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะกระทำความผิดในคดีนี้ หลังจากถูกออกหมายจับ จำเลยที่ ๒ จึงไปพบผู้บังคับการกองปราบปราม และได้มีการพาไปมอบตัวกับพนักงานสอบสวนพร้อมกับจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๔ โดยมีจำเลยที่ ๕ เป็นผู้พาไป และได้มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าตาคคล้ายจำเลยที่ ๒ ไปเพื่อให้พยานชี้ตัวด้วย แต่พลตำรวจตรีจักรทิพย์ ภูษธร ณ อยุรยา ได้พูดว่าเป็นตำรวจไม่ให้การอยู่แล้ว และไม่ต้องมีการ

/ชี้ตัว

ชี้ตัว หลังจากนั้นได้แยกกันสอบคำให้การ โดยได้มีการถามชื่อและอายุเท่านั้น
หลังจากนั้นอีกประมาณ ๑๕ นาที จึงนำบันทึกคำให้การมาให้ลงชื่อ แต่จำเลยที่ ๒
เห็นว่า การแจ้งข้อกล่าวหาไม่ครบถ้วนโดยแจ้งเฉพาะฐานความผิดโดยไม่มี
รายละเอียดของเหตุการณ์และพฤติการณ์ ไม่ระบุวันเดือนปีและสถานที่เกิดเหตุ
ทำให้จำเลยที่ ๒ ไม่มีโอกาสต่อสู้คดีได้ จึงไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การ
ซึ่งในการสอบสวนนั้นมีการชี้หน้าและมีการปั้นแต่งพยานจึงเป็นการสอบสวนที่
ไม่ชอบ และการนำภาพถ่ายจำเลยที่ ๒ จากข้อมูลทะเบียนราษฎรกับนำภาพถ่าย
หมาย จ.๒๒ ซึ่งเป็นภาพถ่ายของจำเลยที่ ๒ สมัยเรียนเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ มาให้
ชี้หน้า เป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วยการชี้ตัวและภาพถ่ายผู้ต้องหา

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ รับราชการอยู่ที่กอง
กำกับการ ๒ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ในตำแหน่งผู้บังคับหมู่ มีหน้าที่
สืบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย และปฏิบัติตามคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชาที่สั่งการ โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๓ ได้รับคำสั่งให้ทำ
การสืบสวนคดีต่าง ๆ ที่ผู้เสียหายเป็นชาวต่างชาติในเขตพื้นที่ของกองบังคับการ

/ตำรวจ

- ๒๕ -

ตำรวจนครบาล ๔ ถึง ๖ ดังปรากฏตามคำสั่งกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว
เอกสารหมายเลข ๔๑ ซึ่งจำเลยที่ ๓ ได้รับคำสั่งจากร้อยตำรวจเอก เกรียงไกร
พรหมภักดี หัวหน้าส่วนชุดสืบสวนที่ ๒ ให้ทำการสืบสวนกลุ่มชาวฟิลิปปินส์
ที่เข้ามาลักทรัพย์ ปลอมบัตรเครดิต และหลอกหลวงนักท่องเที่ยวต่างชาติไปเล่น
การพนันในเขตบางรัก แถวถนนสีลม ถนนสุรวงศ์ และถนนเจริญกรุง โดย
จำเลยที่ ๓ จะต้องออกสืบสวนและจับกุมร่วมกับคาบตำรวจ ไกรรัตน์ ศรีเชียงพิมพ์
และในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๑ นาฬิกา จำเลยที่ ๓ ออก
สืบสวนในเขตพื้นที่รับผิดชอบร่วมกับคาบตำรวจ ไกรรัตน์ ศรีเชียงพิมพ์ ที่ถนน
สีลม ถนนสุรวงศ์ และถนนเจริญกรุง ในเขตบางรัก จนถึงเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา
จึงกลับมาที่กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว แล้วเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา จำเลย
ที่ ๓ จึงกลับที่พักซึ่งอยู่ที่คอนโดมิเนียมเกษรี ๓ ซอยรามคำแหง ๓๔ ด้านหลัง
โรงพยาบาลรามคำแหง ที่นางสาวเจดिया ขอดเมชัย ภรรยาของจำเลยที่ ๓ ที่ไม่ได้
จดทะเบียนสมรสกันและทำงานที่โรงพยาบาลรามคำแหง เข้าไว้โดยในคืนดังกล่าว
จำเลยที่ ๓ พักอยู่กับภรรยา โดยไม่ได้ออกไปที่ใดเลย หลังจากนั้นจำเลยที่ ๓

/ กัปภูบัติ

ก็ปฏิบัติหน้าที่เรื่อยมา ต่อมาในวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ ขณะที่จำเลยที่ ๓ กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ได้รับแจ้งจากร้อยตำรวจเอก เกรียงไกร พรหมภักดี ว่าถูกออกหมายจับ จำเลยที่ ๓ จึงกลับไปที่กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวและเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา พันตำรวจตรี พิศาล ภูมรินทร์ กับพวกได้พาจำเลยที่ ๓ ไปมอบตัว โดยได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลักษณะคล้ายกับจำเลยที่ ๓ เพื่อให้ทำการชี้ตัวด้วย แต่พลตำรวจตรี จักรทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา พูกว่าเป็นตำรวจปฏิเสธอยู่แล้วไม่ต้องชี้ตัวแล้วแยกย้ายกันสอบสวน ต่อมาได้มีการพาไปค้นบ้านของจำเลยที่ ๓ ที่จังหวัดราชบุรี แต่ไม่พบของกลาง ส่วนเอกสารหมาย จ.๗๔ และ จ.๑๑๑ ขัดแย้งกันจึงไม่ถูกต้อง

จำเลยที่ ๔ นำสืบว่า จำเลยที่ ๔ รับราชการในตำแหน่งผู้บังคับหมู่กองกำกับการ ๔ กองบังคับการปราบปราม มีหน้าที่สืบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๔ เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๒ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ จำเลยที่ ๔ ได้รับคำสั่งจากจำเลยที่ ๒ ให้ไปสืบสวนและจับกุมตัวนายสมศักดิ์

/อินทรเทศ

อินทรเทศ ตามหมายจับของศาลอาญาที่ตลาดไท ในเขตจังหวัดปทุมธานี โดย
หลังจากได้รับคำสั่งแล้วจำเลยที่ ๒ ได้ไปสืบสวนที่บริเวณตลาดไทจึงทราบว่า
นายสมศักดิ์ อินทรเทศ เคยขายผักอยู่ที่ตลาดไท แต่ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง
แถวถนนเจริญกรุง และมีญาติอยู่ที่บริเวณถนนรามคำแหง จึงรายงานให้จำเลยที่ ๒
ทราบ ดังปรากฏตามบันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข ๓๑ ต่อมาในวันที่ ๑๐
มีนาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๒ ได้นัดจำเลยที่ ๔ คาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทร์ทิก และ
จำสืบตำรวจ ประยูร พลวงา ไปพบที่สโมสรกองบังคับการปราบปรามในวันที่ ๑๒
มีนาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๘ นาฬิกา เพื่อวางแผนในการสืบสวนและจับกุม
ตัวนายสมศักดิ์ อินทรเทศ และเมื่อถึงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ
๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๔ กับพวกจึงไปพบจำเลยที่ ๒ เพื่อวางแผน โดยหลังจาก
ปรึกษากันแล้วจำเลยที่ ๔ กับคาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทร์ทิก และจำสืบตำรวจ
ประยูร พลวงา ได้เดินทางไปที่ดินนเจริญกรุง จนถึงเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา
จึงเดินทางกลับ โดยมาถึงที่กองบังคับการปราบปรามเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา
แล้วรายงานให้จำเลยที่ ๒ ทราบว่าไม่พบนายสมศักดิ์ อินทรเทศ จำเลยที่ ๒ สั่งการ

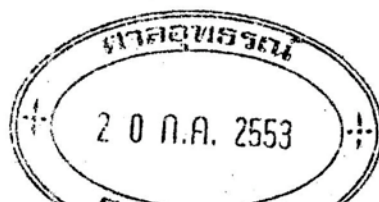
/ให้คาบตำรวจ

ให้คาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทิก และจำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา ไปสืบสวนต่อ
ที่บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยคาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทิก ได้ขี้มโทรศัพท์
เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๒ ส่วนจำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา ได้ขี้มโทรศัพท์เคลื่อนที่
ของจำเลยที่ ๔ ไปใช้เนื่องจากบุคคลทั้งสองไม่มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยบุคคลทั้งสอง
ออกจากกองบังคับการปราบปราม ในเวลงประมาณ ๑๕ นาฬิกา ส่วนจำเลยที่ ๒
และจำเลยที่ ๔ อยู่ในกองบังคับการปราบปราม เพื่อรอนายศักดิ์ กุลสุวรรณ
สายลับและคาบตำรวจ สุบิน ยะลา คาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม และคาบตำรวจ มานพ
บาลนคร ที่นัดหมายไว้ให้มาพบในเวลา ๒๐ นาฬิกา เพื่อวางแผนล่อซื้อยาเสพติด
ที่บริเวณแถววังทองหลาง โดยประชุมวางแผนกันเสร็จเวลาประมาณ ๒๐. ๓๐
นาฬิกา คาบตำรวจ สุบิน ยะลา และคาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม กับสายลับได้
เดินทางไปที่บริเวณแถววังทองหลาง เพื่อติดต่อล่อซื้อยาเสพติด ส่วนจำเลยที่ ๒
และจำเลยที่ ๔ รออยู่ที่กองบังคับการปราบปราม ต่อมาเวลา ๒๒ นาฬิกาเศษ
คาบตำรวจ ชำนาญ ใสจันทิก และจำสืบตำรวจ ประยูร พลภูงา กับ คาบตำรวจ
สุบิน ยะลา และคาบตำรวจ ทวี ฝึกทิม เดินทางกลับและคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่

/ให้แล้ว

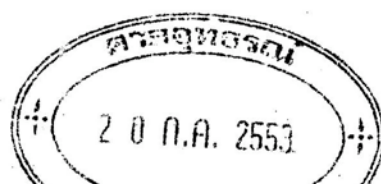

- ๒๕ -

ให้แล้วจำนวนที่ ๒ และจำนวนที่ ๔ จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน โดยจำนวนที่ ๔ ไม่เคย
อยู่ศูนย์โครงการรถยนต์ของกองบังคับการปราบปราม ไม่เคยได้รับคำสั่งหรือ
เข้าไปเกี่ยวข้องกับกรปฏิบัติหน้าที่ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และไม่เกี่ยวข้องกับ
กับคดีปล้นอาวุธปืนของกองพันทหารพัฒนาที่ ๔

จำนวนที่ ๕ นำสืบมา จำนวนที่ ๕ รับราชการอยู่ที่กองบังคับการ
ปราบปรามโดยดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการ ๔ มีหน้าที่สืบสวนและสอบสวน
การกระทำความผิดในเขตพื้นที่รับผิดชอบและปฏิบัติงานตามคำสั่งของผู้บังคับ
บัญชาที่สั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย จำนวนที่ ๕ ได้รับการคัดเลือกให้เข้าฝึกอบรม
ในหลักสูตรผู้กำกับการ ที่สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ ตั้งแต่วันที่ ๑๗
พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ซึ่งในการฝึกอบรมนั้นจะต้อง
ส่งตัวจำนวนที่ ๕ ไปประจำที่สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ หลังจากเสร็จการ
ฝึกอบรม จำนวนที่ ๕ กลับมาปฏิบัติงานที่กองบังคับการปราบปรามในวันที่ ๘
มีนาคม ๒๕๔๗ ดังปรากฏตามหนังสือส่งตัว หลักฐานแสดงผลการศึกษาและ
หนังสือส่งตัวกลับ เอกสารหมาย ล.๘๒ จำนวนที่ ๕ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ

/งานคดีใน

งานคดีใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และไม่เคยรู้จักหรือเกี่ยวข้องกับนายสมชาย
นิละไพจิตร โดยเหตุที่จำเลยที่ ๕ มีชื่อปรากฏอยู่ในคำสั่งของสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๒๘ เนื่องจากเป็นการออกคำสั่งที่รวมเจ้าหน้าที่
ตำรวจของกองบังคับการปราบปราม เกือบทั้งหมดไว้ในคำสั่งเหมือนกับคดีอื่น ๆ
ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่จริง หากผู้ใดไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ก็จะมีกรจำหน่ายชื่อ
ออกไป และในช่วงดังกล่าวจำเลยที่ ๕ ฝึกรบอยู่ จึงไม่ได้รับคำสั่งดังกล่าว
และไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานตามคำสั่งดังกล่าวด้วย เกี่ยวกับ
ผู้ต้องหาในคดีปล้นอาวุธปืนของกองพันทหารพัฒนาที่ ๔ นั้น จำเลยที่ ๕ ไม่เคย
รู้จักและไม่เคยไปเยี่ยมผู้ต้องหาในคดีดังกล่าว ในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗
จำเลยที่ ๕ ทำงานอยู่ที่กองบังคับการปราบปราม และในเวลาประมาณ ๒๐ ถึง
๒๑ นาฬิกา จำเลยที่ ๕ ไปรับประทานอาหารเย็นที่ห้างสรรพสินค้าโลตัส ซึ่ง
อยู่ติดกับกองบังคับการปราบปราม ต่อมาในช่วงเย็นของวันที่ ๘ เมษายน
๒๕๔๗ ขณะที่จำเลยที่ ๕ กำลังออกกำลังกายอยู่หลังกองบังคับการปราบปราม
ผู้บังคับการกองปราบปรามได้เรียกจำเลยที่ ๕ ไปพบและมอบหมายให้นำตัว

ทราบ พยานไม่ได้เป็นผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับข้อมูลทางเทคนิคและพิศ
การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วย นอกจากนี้พยานก็ยังเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๒
ถามค้านว่า เอกสารหมาย จ.๑๑๔ แผ่นที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๑๒ เอกสารหมาย จ.๑๑๕
แผ่นที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ตรงกันกับเอกสารหมาย จ.๑๑๑ โดยเอกสารหมาย จ.๑๑๔
และ จ.๑๑๕ เป็นเอกสารที่ถ่ายสำเนาจากเอกสารหมาย จ.๑๑๑ เนื่องจากมีการ
ขีดเขียนและมีคำหาตรงกัน กรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเอกสารทั้งหมาย จ.๑๑๑,
จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ เป็นเพียงสำเนาเอกสาร โดยเอกสารหมาย จ.๑๑๑ ไม่มีการ
รับรองสำเนาถูกต้อง ส่วนเอกสารหมาย จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ แม้จะปรากฏการ
รับรองสำเนาเอกสารก็ตามก็ปรากฏว่าผู้รับรองสำเนาไม่ได้เป็นผู้รู้เห็นในการถ่าย
สำเนาเอกสารดังกล่าวเอกสารฉบับดังกล่าวจะถ่ายสำเนาจากต้นฉบับที่มีข้อมูล
ถูกต้องหรือไม่ อีกทั้งผู้ที่เบิกความเป็นพยานก็มีได้เป็นผู้ที่รู้หรือมีความเชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับข้อมูลตามเอกสารดังกล่าว ดังนั้นพยานหลักฐานของโจทก์เกี่ยวกับข้อมูล
การใช้โทรศัพท์ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๑, จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ จึงไม่อาจรับฟัง
เป็นพยานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก

/นอกจากนี้

- ๓๒ -

เอนกเวียง แจ้งว่า พลตำรวจตรี กฤษฏา พันธุ์คงชื่น สั่งให้มาคั้น ส่วนพลตำรวจตรี
ชวน วรวานิช มาเพราะพนักงานสอบสวนแจ้งให้มา แต่จำเลยที่ ๕ ไม่ยอมให้คั้น
เพราะเป็นการคั้นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมาจำเลยที่ ๕ ได้ขอคัดคำร้องขอ
ออกหมายคั้นจึงทราบว่าพนักงานสอบสวนเสนอข้อมูลเท็จต่อศาลในการขอออก
หมายคั้น โดยอ้างว่าบ้านของจำเลยที่ ๕ เป็นบ้านของจำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๓
ได้ถูกออกหมายจับจึงมีการขอออกหมายคั้นบ้านของจำเลยที่ ๕ เพื่อจะจับกุมตัว
จำเลยที่ ๓ ทั้ง ๆ ที่จำเลยที่ ๓ เข้ามอบตัวแล้วดังปรากฏตามสำเนาคำร้องเอกสาร
หมายเลข ล.๓๘ ต่อมาในวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ สำนักงานตำรวจแห่งชาติมี
คำสั่งให้จำเลยที่ ๕ ไปช่วยราชการที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๔ และเมื่อ
จำเลยที่ ๕ ทราบข่าวว่าถูกออกหมายจับจึงติดต่อขอมอบตัวไปที่พลตำรวจตรี
เรวัต ตันนานนท์ โดยในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๗ พลตำรวจโท อชิรวิทย์
สุพรรณเกษัช ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๔ ได้นำตัวจำเลยที่ ๕ ไปมอบตัวที่
สถานีตำรวจนครบาลพญาไท ซึ่งจำเลยที่ ๕ ได้แจ้งกับพนักงานสอบสวนว่า
จำเลยที่ ๕ ไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่อยู่ที่ห้างโลตัสซึ่งอยู่ข้างกองบังคับการ

/ปราบปราม

ปราบปราม เหตุที่จำเลยที่ ๕ ถูกจับกุมเนื่องจากจำเลยที่ ๕ รับราชการอยู่ที่
กองบังคับการปราบปราม ซึ่งมีความขัดแย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่กับกอง
บัญชาการตำรวจนครบาล เพราะคดีสำคัญหลายคดีที่เกิดขึ้นในเขตของกอง
บัญชาการตำรวจนครบาล แต่ตำรวจนครบาลไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้
และเมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามเข้าไป
ทำแล้วสามารถคลี่คลายและจับกุมผู้กระทำความผิดได้ นอกจากนี้ในเรื่องการ
จับกุมบ่อนการพนันและสถานบันเทิงที่ตำรวจนครบาลไม่สามารถจับกุมได้
แต่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ และเป็น
เหตุให้มีการโยกย้ายตำรวจนครบาลในพื้นที่จึงทำให้ตำรวจนครบาลและตำรวจ
กองบังคับการปราบปรามมีความขัดแย้งกัน และในขณะเดียวกันพลตำรวจตรี
กฤษฎา พันธุ์คงชื่น พนักงานสอบสวนคดีนี้ มีความขัดแย้งกับจำเลยที่ ๕ เป็นการ
ส่วนตัวในเรื่องการทำงานด้วย ส่วนเอกสารหมาย จ.๕๗ ถึง จ.๘๒, จ.๘๗,
จ.๑๑๑ และ จ.๑๑๔ ถึง จ.๑๑๖ เป็นเอกสารที่มีการติดต่อและเป็นสำเนาไม่สามารถ
รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

/พิเคราะห์

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงยุติตามที่คู่ความทั้งสองฝ่ายไม่ได้แย้งรับฟังได้ว่า

โจทก์ร่วมที่ ๑ เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายสมชาย นีละไพจิตร และ
โจทก์ร่วมที่ ๒ ถึงโจทก์ร่วมที่ ๕ เป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายสมชาย
นีละไพจิตร โดยนายสมชาย นีละไพจิตร เป็นทนายความมีสำนักงานอยู่เลขที่
๒๔/๑๕๗ ซอยอากาศิรมย์หรือซอยรัชดาภิเษก ๓๒ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจอมพล
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้นายสมชาย นีละไพจิตร ยังเป็นประธาน
ชมรมนักกฎหมายมุสลิม โดยชมรมนักกฎหมายมุสลิมมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
และรับรู้ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน เผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชน
ช่วยเหลือทางคดีแก่ประชาชนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูกกีดกันแก่งแย่งและขากไว้
รวมทั้งช่วยเหลือองค์กรทางศาสนาอิสลามด้วย ซึ่งนายสมชาย นีละไพจิตร เป็น
ทนายความให้กับผู้ต้องหาและจำเลยต่าง ๆ ในคดีที่เกี่ยวกับความมั่นคงของ
ประเทศหลายคดี โดยนายสมชาย นีละไพจิตร ใช้รถยนต์นั่งส่วนบุคคล ยี่ห้อ

/สอนคำ

ฮอนด้า ซีวีก สีเขียว หมายเลขทะเบียน กง ๖๗๘๖ กรุงเทพมหานคร เป็น
ยานพาหนะ สำหรับจำเลยทั้งห้า นั้น ขณะเกิดเหตุรับราชการตำรวจ โดยจำเลยที่ ๑
ช่วยราชการอยู่ที่กองบังคับการปราบปราม ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข
๐-๑๓๓๗-๒๕๓๔ และ ๐-๖๓๘๒-๑๑๐๒ โดยโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข
๐-๖๓๘๓-๑๑๐๒ จดทะเบียนในนามของนายจตุรงค์ เปลี่ยนนิกร จำเลยที่ ๒
เป็นสารวัตรสืบสวน กองกำกับการ ๕ กองกำกับการ ๒ กองบังคับการ
ปราบปราม ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐-๑๘๘๕-๑๔๗๕ จำเลยที่ ๓ เป็น
ผู้บังคับหมู่อยู่ที่กองกำกับการ ๒ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ใช้โทรศัพท์
เคลื่อนที่หมายเลข ๐-๑๓๑๕-๔๘๐๕ จำเลยที่ ๔ เป็นผู้บังคับหมู่ อยู่ที่กอง
กำกับการ ๔ กองบังคับการปราบปราม ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข
๐-๑๖๘๔-๕๒๖๕ จำเลยที่ ๕ เป็นรองผู้กำกับการ ๔ อยู่ที่กองบังคับการ
ปราบปราม ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐-๑๕๖๗-๓๘๓๘ และ
๐-๑๓๗๘-๕๖๓๔ โดยโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐-๑๓๗๘-๕๖๓๔ จดทะเบียน
ในนามของนายพิเชษฐ อาจทอง เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืน

/หลังเที่ยง

หลังเที่ยง นายสมชาย นีละไพจิตร หายตัวไปพร้อมรถยนต์คันดังกล่าว ต่อมา

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๗ มีผู้พบรถยนต์ของนายสมชาย นีละไพจิตร

จอดอยู่ที่ด้านหลังของสถานีขนส่งหมอชิต ๒ และมีการออกหมายจับจำเลยที่ ๑

ถึงจำเลยที่ ๔ ในวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ และออกหมายจับจำเลยที่ ๕ ในวันที่

๒๕ เมษายน ๒๕๔๗ โดยจำเลยทั้งห้าเห็นชอบตัวต่อพนักงานสอบสวนตาม

หมายจับ

จำเลยทั้งห้าอุทธรณ์คำสั่งระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นที่อนุญาต

ให้ผู้ร้องทั้งห้าเข้าเป็นโจทก์ร่วม ศาลอุทธรณ์เห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่ง

ระหว่างพิจารณาของจำเลยทั้งห้าก่อนว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ผู้ร้อง

ทั้งห้าเข้าเป็นโจทก์ร่วมชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕ (๒) บัญญัติให้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีหรือ

ภริยาจัดการแทนผู้เสียหายได้เฉพาะแต่ในความผิดอาญาซึ่งผู้เสียหายถูกทำร้าย

ถึงตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจัดการเองได้เท่านั้น แต่จากคำฟ้องของโจทก์

ที่ผู้ร้องขอทั้งห้าให้ถือเป็นคำฟ้องของผู้ร้องทั้งห้าด้วยนั้นคงบรรยายฟ้องแต่เพียง

/ว่าจำเลย

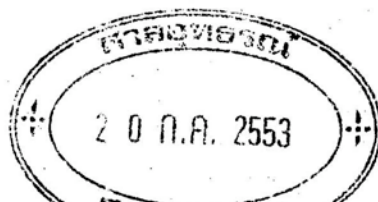

- ๓๗ -

ว่าจำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายผลึกและคุกกระชาคตัว
นายสมชาย นิละไพจิตร เข้าไปในรถยนต์ของจำเลยทั้งห้ากับพวกแล้วจับตัวให้
นั่งรถยนต์ไปกับจำเลยทั้งห้ากับพวกอันเป็นการข่มขืนใจนายสมชายให้กระทำ
การใด จำยอมต่อสิ่งใดโดยต้องยอมไปกับจำเลยทั้งห้ากับพวกทำให้กลัวว่าจะเกิด
อันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ โดยใช้กำลังประทุษร้ายจนนายสมชายต้อง
กระทำการและยอมเข้าไปในรถยนต์และนั่งไปกับจำเลยทั้งห้ากับพวกโดยไม่ได้
ความว่านายสมชายถูกทำร้ายจนบาดเจ็บแต่อย่างไร ส่วนที่บรรยายฟ้องต่อมาว่า
จนขณะนี้ไม่ทราบว่านายสมชายจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่กับคำร้องขอเข้าเป็น
โจทก์ร่วมของผู้ร้องทั้งห้าก็ระบุถึงการกระทำของจำเลยทั้งห้าว่าได้ร่วมกันปล้น
ทรัพย์และหน่วงเหนี่ยวกักขังนายสมชายและจากการกระทำของจำเลยทั้งห้า
ดังกล่าวผู้ร้องทั้งห้าเชื่อว่าจำเลยทั้งห้าทำให้นายสมชายถูกทำร้ายจนถึงแก่ความ
ตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจัดการเองได้ซึ่งก็ไม่ใช่เป็นการยืนยันที่แน่นอนว่า
นายสมชายถูกทำร้ายบาดเจ็บจนไม่สามารถจัดการเองได้หรือถึงแก่ความตาย
ไปแล้วจริง แม้ผู้ร้องทั้งห้าจะเป็นภริยาและสืบสันดานของนายสมชายผู้เสียหาย

/ก็ไม่อาจ

ก็ไม่อาจเข้ามาจัดการแทนผู้เสียหายโดยเป็นโจทก์ร่วมในคดีนี้ได้เนื่องจากไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องทั้งห้า

เข้ามาเป็นโจทก์ร่วมจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งห้าฟังขึ้น

กรณีดังกล่าวมาโจทก์ร่วมทั้งห้าจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัย

อุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งห้า

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อมาตามอุทธรณ์ของโจทก์และ

จำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยทั้งห้ากระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ ศาลอุทธรณ์เห็นควรวินิจฉัย

อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ก่อนว่า ในวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง นายสมชาย

นิละไพจิตร ถูกคนร้ายจับตัวขึ้นรถยนต์ไปหรือไม่ คดีนี้จากทางนำสืบของโจทก์

นอกจากจะได้ความจากคำเบิกความของนายปฐมพงศ์ ลิขิต ทนายความซึ่งอยู่

ด้วยกันกับนายสมชาย นิละไพจิตร ก่อนที่นายสมชายจะหายตัวไปว่า ในวัน

เกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา พยานกับนายสมชายไปรอนายกิจจา อาลีอิสเฮาะ

ที่ล็อบบี้โรงแรมชาลีน่า เพื่อมอบบัตรโดยสารรถทัวร์ที่นายกิจจาฝากซื้อจนกระทั่ง

เวลาประมาณ ๒๐.๑๕ นาฬิกา นายกิจจาโทรศัพท์มาหานายสมชายและนายสมชาย

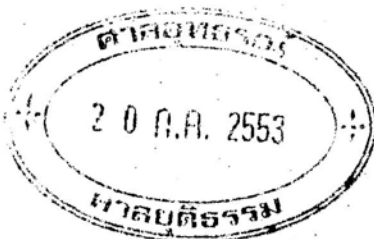

/บอกนายกิจจา

- ๓๕ -

บอกนายกิจจาว่าง่วงนอน และจะไปนอนที่ห้องพักของน้องชายนายวรรณชัย
ปานนพภา ซึ่งนัดกันไว้แล้วที่หมู่บ้านสวนสนบริเวณแยกลำสาลี หลังจากนั้น
พยานได้พูดคุยกับนายกิจจาซึ่งนายกิจจาให้พยานรออยู่ที่โรงแรม ตอนที่นายสมชาย
จะกลับได้ขอให้พยานไปช่วยดูตอนถอยรถ พยานจึงออกไปช่วยดูและเดินตาม
รถนายสมชายเพื่อไปส่งที่หน้าโรงแรมจนรถของนายสมชายเลี้ยวซ้ายออกซอย
รามคำแหง ๖๕ แล้วยังได้ความจากคำบอกความของนางสาวฉวีวรรณ ยุทธการ
ประจักษ์พยานซึ่งเห็นเหตุการณ์ขณะกลุ่มคนร้ายช่วยกันนำตัวนายสมชายขึ้น
รถยนต์ที่จอดอยู่ว่าในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา พยานเดินออก
จากซอยรามคำแหง ๖๕ เพื่อจะกลับบ้าน ขณะเดินอยู่บนทางเท้ามุ่งหน้าไป
ทางแยกลำสาลี ขณะที่ผ่านบ้านของเจ้าของบริษัทบุญรอดบริเวอรี่ จำกัด เห็น
รถยนต์เก๋ง ๒ คัน จอดต่อท้ายกัน รถยนต์คันหลังเปิดไฟกระพริบไว้ เมื่อพยาน
เดินผ่านรถคันหลังมาถึงรถคันหน้าเห็นผู้ชายอายุประมาณ ๕๐ ปี แต่งกายด้วย
เสื้อเชิ้ตแขนสั้น กางเกงขายาว สวมแว่นตา รูปร่างไม่สูงมากนักลงมาจากรถ
พยานเข้าใจว่าชายคนดังกล่าวน่าจะรู้จักคนที่อยู่ในรถคันหลังเพราะเห็นลักษณะ

/ทำทาง

ท่าทางพยักหน้า หลังจากที่ยานเดินผ่านไปได้ประมาณ ๕๐ เมตร ก็ได้ยินเสียง
ร้องโหย โหย จึงหันไปดูเห็นชายคนดังกล่าวถูกผู้ชายอีกคนผลักค้ำขึ้นรถคันหลัง
ที่จอดอยู่ ต่อมาวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๗ พยานเห็นภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์
เกี่ยวกับนายสมชาย นีละไพจิตร หายตัวไป โดยภาพของนายสมชายที่เห็นใน
หนังสือพิมพ์เหมือนกับบุคคลที่พยานเห็นถูกผลักค้ำขึ้นรถในวันเกิดเหตุจึง
โทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ๑๙๑ ว่าพยานเห็นเหตุการณ์ ต่อมาวันที่ ๒๔ มีนาคม
๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา พยานเดินออกจากบ้านเพื่อไปหน้ามหาวิทยาลัย
รามคำแหงพบเจ้าหน้าที่ตำรวจนำใบปลิวมาแจกเพื่อหาคนที่เห็นเหตุการณ์ในคืน
วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ พยานจึงแจ้งให้ทราบว่าพยานเห็นเหตุการณ์ เจ้าหน้าที่
ตำรวจจึงนำพยานมาให้การเป็นพยานที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมากตามบันทึก
คำให้การพยานหมายเลข จ.๔๗ และนายสนธยา จักรพล ประจักษ์พยานซึ่งเห็น
เหตุการณ์ในคืนเกิดเหตุก็เบิกความว่า ในคืนเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๐.๔๕ นาฬิกา
ขณะที่พยานขับจักรยานยนต์มาตามถนนรามคำแหงมุ่งหน้าไปทางแยกท่าเสา
เมื่อขับขี่มาถึงร้านอาหารแม่ลาปลาเผาและบ้านภิรมย์ภักดีได้ยินเสียงร้องเอะอะ

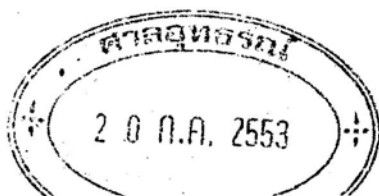
/ไว้วางจาก

ไว้วายจากด้านซ้ายมือจึงหันไปดูเหมือนรถยนต์ ๒ คัน จอดต่อท้ายกัน มีกลุ่มชาย ๓ ถึง ๕ คน อายุประมาณ ๓๐ ถึง ๕๐ ปี กำลังขี้อยู่ครุฑกระซอกกันที่บริเวณประตู หลังด้านซ้ายของรถคันหลัง พยานไม่ได้หยุดรถดูเหตุการณ์แต่คิดว่าน่าจะมีเหตุร้าย จึงเบี่ยงรถไปหยุดรถทางด้านซ้ายตรงข้ามกับสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากแล้ว ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐-๑๕๘๓-๕๘๕๑ โทรแจ้งเหตุตำรวจ ๑๕๑ หลังจากนั้นอีกประมาณ ๑๐ วัน พยานก็ไปให้สัมภาษณ์กับเจ้าพนักงานตำรวจ โจทก์ยังมีร้อยตำรวจเอก ชูชาติ มีแสง เจ้าพนักงานตำรวจศูนย์ปฏิบัติการควบคุม สั่งการและสื่อสารข้อมูล กองบัญชาการตำรวจนครบาลทำหน้าที่ในการรับแจ้ง เหตุด่วน เหตุร้าย ทางหมายเลขโทรศัพท์ ๑๕๑ เบิกความว่า ขณะที่พยานเข้าเวร ในช่วงเวลาประมาณ ๒๐.๕๑ นาฬิกา มีผู้ชายโทรศัพท์เข้ามาแจ้งเหตุจากหมายเลข โทรศัพท์ ๐-๑๕๘๓-๕๘๕๑ ว่ามีชาย ๒ ถึง ๓ คน กำลังจู่ดูชายคนหนึ่งขึ้นรถยนต์ เก๋ง เหตุเกิดบริเวณเชิงสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากไปทางมหาวิทยาลัยราม คำแหง จากคำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าวมานับแต่คำเบิกความของนายปฐมพงศ์ ที่เบิกความยืนยันว่าในช่วงเวลาดังกล่าว นายสมชาย ขับรถยนต์ออกจากโรงแรม

/มุ่งหน้าไป

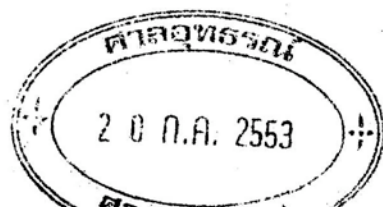
- ๔๒ -

มุ่งหน้าไปทางบริเวณที่เกิดเหตุประกอบกันกับคำเบิกความของนางสาวฉวีวรรณ
ที่เห็นเหตุการณ์ว่าบุคคลที่ถูกผลักดันขึ้นรถคือนายสมชาย นีละไพจิตร และ
ร้อยตำรวจเอก ชูชาติ ผู้ที่ได้รับแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นทางโทรศัพท์ถึงเหตุการณ์ดังกล่าว
ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง พยานหลักฐานโจทก์จึงมีเหตุผลในการ
รับฟัง ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์อ้างว่าดาบตำรวจ ทรัพย์ ขุนสีทอง ซึ่งทำหน้าที่
เป็นพนักงานรับแจ้งเหตุที่ศูนย์วิทยุเสรีไทยในคืนเกิดเหตุไม่ได้รับแจ้งเหตุใด ๆ
จากศูนย์ผ่านฟ้าหรือ ๑๕๑ กิติ หรือจากสถานีตำรวจ บุญเกิด ชันทอง และจากสิบตำรวจ
นิคม กังวาน เจ้าหน้าที่สายตรงและพนักงานวิทยุของสถานีตำรวจนครบาล
หัวหมากซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในวันเกิดเหตุไม่ได้รับแจ้งเหตุ นั้น ก็ยังไม่มีน้ำหนักรับฟัง
หักล้างพยานโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ
ตามฟ้อง นายสมชาย นีละไพจิตร ถูกกลุ่มคนร้ายนำตัวขึ้นรถยนต์ไปจริง อุทธรณ์
ข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕

กระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับจำเลยที่ ๕ คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์

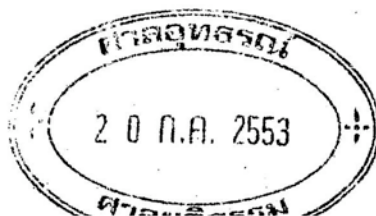
/ของโจทก์

ของโจทก์ว่า ข้อมูลการใช้โทรศัพท์เอกสารหมายเลข จ.๑๑๑, จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕
รับฟังเป็นพยานหลักฐานว่าจำเลยที่ ๕ ร่วมกระทำผิดได้หรือไม่ คดีนี้จากทาง
นำสืบของโจทก์คงได้ความจากคำเบิกความของพันตำรวจตรี ทินกร เกษรชัย ว่า
บันทึกข้อมูลการใช้โทรศัพท์หมายเลข จ.๑๑๑ เป็นเอกสารต้นฉบับที่พลตำรวจโท
บุญญฤทธิ์ รัตนพร ได้รับมาจากบริษัทเอดวานซ์อินโฟ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน)
และส่งมอบให้พนักงานสอบสวนแล้วจากทางนำสืบของ โจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าได้นำ
พลตำรวจโท บุญญฤทธิ์ผู้ประสานขอข้อมูลมามีความเพื่อยืนยันเกี่ยวกับการได้
มาและความถูกต้องของเอกสารดังกล่าว ประกอบกับเมื่อได้พิจารณาบันทึกข้อมูล
การใช้โทรศัพท์หมายเลข จ.๑๑๑ แล้วจะเห็นได้ว่าเอกสารฉบับดังกล่าวเป็นสำเนา
เอกสารที่ถ่ายเอกสารมาอีกทั้งไม่ปรากฏว่าเอกสารดังกล่าวมีการรับรองสำเนาจาก
เจ้าหน้าที่ของบริษัทที่ส่งเอกสารมาแต่อย่างใด และ โจทก์ก็มีได้นำเจ้าหน้าที่ของ
บริษัทดังกล่าวซึ่งเป็นผู้จัดทำเอกสารมาเบิกความเพื่อรับรองความถูกต้องของ
เอกสารว่ามีข้อมูลถูกต้องหรือไม่อย่างไร ส่วนเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕
ซึ่งเป็นเอกสารเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลการใช้โทรศัพท์ที่พนักงานสอบสวนขอ

/หมายเรียก

หมายเรียกมาจากบริษัท แอดวานซ์อินโฟ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) และบริษัท
ดิจิตอลโฟน จำกัด ก็ได้ความจากคำเบิกความของนายวิศรุต ปรัดถกร ผู้ชำนาญการ
ด้านกฎหมายของบริษัท แอดวานซ์อินโฟ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) พยานโจทก์
ว่าพยานเป็นผู้รับรองเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ ในฐานะที่เป็นทนายความผู้รับมอบ
อำนาจของบริษัท ส่วนเอกสารหมายเลข จ.๑๑๕ พยานเป็นผู้รับรองโดยได้รับมอบ
อำนาจจากบริษัท ดิจิตอลโฟน จำกัด ให้ส่งเอกสารแทนเนื่องจากบริษัท ดิจิตอล
โฟน จำกัด ไม่มีสำนักกฎหมาย และเอกสารทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวเป็นเอกสารที่
ออกโดยสำนักธุรกิจสัมพันธ์จัดส่งมาและจัดส่งมาให้เฉพาะเอกสารที่เป็นสำเนา
เอกสารเท่านั้นมิได้จัดส่งต้นฉบับมาด้วย แต่พยานเห็นว่าเป็นเอกสารที่จัดส่งมา
จากสำนักธุรกิจสัมพันธ์ จึงน่าจะเป็นสำเนาเอกสารที่ถูกต้องตรงกันกับต้นฉบับ
จากทางนำสืบของโจทก์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า นอกจากนายวิศรุตจะไม่มีส่วน
รู้เห็นในการจัดทำเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ แล้ว พยานปากดังกล่าวก็
ยังเบิกความด้วยว่าพยานไม่ทราบว่ามีผู้ใดเป็นผู้จัดทำเอกสารดังกล่าวและข้อเท็จจริง
ที่ปรากฏตามเอกสารทั้ง ๒ ฉบับ จะถูกต้องตรงกันกับต้นฉบับหรือไม่พยานไม่

/ทราบ

- ๔๕ -

ทราบ พยานไม่ได้เป็นผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับข้อมูลทางเทคนิคและพิศ
การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วย นอกจากนี้พยานก็ยังเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๒
ถามค้านว่า เอกสารหมาย จ.๑๑๔ แผ่นที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๑๒ เอกสารหมาย จ.๑๑๕
แผ่นที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ตรงกันกับเอกสารหมาย จ.๑๑๑ โดยเอกสารหมาย จ.๑๑๔
และ จ.๑๑๕ เป็นเอกสารที่ถ่ายสำเนาจากเอกสารหมาย จ.๑๑๑ เนื่องจากมีการ
ขีดเขียนและมีคำหาตรงกัน กรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเอกสารทั้งหมาย จ.๑๑๑,
จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ เป็นเพียงสำเนาเอกสาร โดยเอกสารหมาย จ.๑๑๑ ไม่มีการ
รับรองสำเนาถูกต้อง ส่วนเอกสารหมาย จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ แม้จะปรากฏการ
รับรองสำเนาเอกสารก็ตามก็ปรากฏว่าผู้รับรองสำเนาไม่ได้เป็นผู้รู้เห็นในการถ่าย
สำเนาเอกสารดังกล่าวเอกสารฉบับดังกล่าวจะถ่ายสำเนาจากต้นฉบับที่มีข้อมูล
ถูกต้องหรือไม่ อีกทั้งผู้ที่เบิกความเป็นพยานก็มีได้เป็นผู้ที่รู้หรือมีความเชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับข้อมูลตามเอกสารดังกล่าว ดังนั้นพยานหลักฐานของโจทก์เกี่ยวกับข้อมูล
การใช้โทรศัพท์ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๑, จ.๑๑๔ และ จ.๑๑๕ จึงไม่อาจรับฟัง
เป็นพยานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก

/นอกจากนี้

นอกจากนี้ในทางนำสืบของโจทก์นอกจากจะอ้างเอกสารข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๕ ว่า จะมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามที่ศาลได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วก็คงได้ความจากคำเบิกความของพันตำรวจเอก ขจรศักดิ์ ปานสาคร พนักงานสอบสวนว่าหลังจากการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ แล้วเชื่อว่าจำเลยที่ ๕ จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรหายตัวไปของนายสมชายโดยจำเลยที่ ๕ น่าจะเป็นผู้ควบคุมสังการ เมืองวังจำเลยที่ ๕ เคยเป็นผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ มาก่อนเท่านั้น พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่นำหนักรับฟังว่าจำเลยที่ ๕ ร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ต่อมาว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับจำเลยที่ ๒ นั้นโจทก์อุทธรณ์อ้างว่านอกจากโจทก์จะมีคำให้การของนายเสียน เอี่ยมสำอางค์ ตามบันทึกคำให้การหมายเลข ๑๘๘ ที่ให้การถึงจำเลยที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๗ ว่า คนที่ขับรถของผู้เสียหายออกไปจากที่เกิดเหตุคล้ายกับจำเลยที่ ๒ เป็นเพราะพยานได้เห็นภาพของจำเลยที่ ๒ จากการควิดิตทัศน์ การที่ให้การในครั้งแรกว่าจำไม่ได้ก็เป็นไปได้

/ว่า เมื่อพยาน

- ๔๗ -

ว่า เมื่อพยานพบเห็นบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนในครั้งแรกอาจบอกว่าจำไม่ได้ แต่เมื่อเห็นภาพของจำเลยที่ ๒. ในวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่งจึงมีความมั่นใจว่าบุคคลที่พยานเห็นในครั้งแรกและครั้งที่ ๒ เป็นบุคคลคนเดียวกันจึงให้การว่าคล้ายจำเลยที่ ๒ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของนางสาวฉวีวรรณ ยุทธหาร ที่ยืนยันว่า จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ที่ขับรถของผู้เสียหายออกไปนั้น เห็นว่า จากบันทึกคำให้การของนายเสียน เอี่ยมสำอางค์ หมายเลข ๓๘๘ ที่ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๗ นั้น นอกจากนายเสียนจะให้การถึงคนที่ผลึกว่าเป็นชายสูงอายุรูปร่างลำสัน ผิวขาว ผมสั้นรองทรง จำหน้าตาไม่ได้แล้วยังได้ให้ถ้อยคำถึงบุคคลอื่น ๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยว่า พยานจำไม่ได้เลย แต่เมื่อไปให้การในครั้งที่ ๒ วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๗ หลังจากควิดิทัศน์การตรวจค้นบ้านจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ แล้ว พยานให้การถึงชายคนที่ยืนอยู่ที่ประตูรถด้านหน้าของรถคันหน้าด้านคนขับในวันเกิดเหตุว่ามีลักษณะคล้ายจำเลยที่ ๒ เนื่องจากมีลักษณะคล้ายคนจีน ผิวขาวอันเป็นลักษณะพิเศษจำได้ง่าย ซึ่งหากกรณีการเห็นคนร้ายที่ร่วมกระทำผิดที่ยืนอยู่ตรงประตูหน้ารถคันหน้าด้านคนขับที่พยานเห็นว่ามีลักษณะคล้ายจำเลย

/ที่ ๒ ตามที่

ที่ ๒ ตามที่ปรากฏในภาพวิดิทัศน์ที่พนักงานสอบสวนให้ดูเนื่องจากมีลักษณะพิเศษที่จำได้ง่ายจริงแล้ว การให้การต่อพนักงานสอบสวนในครั้งแรกในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๗ พยานก็นำที่จะให้การถึงบุคคลที่ยืนอยู่ตรงประตูด้านคนขับของผู้เสียหายว่ามีรูปร่างที่มีลักษณะพิเศษที่จำได้ง่ายอย่างไร แต่พยานก็ไม่ให้การถึงบุคคลดังกล่าว คงให้การเฉพาะคนที่พลัดเท่านั้นว่ามีรูปร่างลักษณะอย่างไร ส่วนคนอื่น ๆ พยานว่าจำไม่ได้ แม้ว่าคำให้การของนายเสียนที่ระบุว่าคนที่ยืนอยู่ตรงประตูด้านคนขับรถคันหน้าจะสอดคล้องกับคำให้การของนางฉวีวรรณที่ว่าบุคคลที่ยืนอยู่ตรงประตูคนขับรถคันหน้ามีรูปร่างคล้าย ๆ จำเลขที่ ๒ ก็ตาม หากแต่เมื่อพิจารณาคำให้การของนางสาวฉวีวรรณตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การหมายเลข ๖๔๘ แล้วจะเห็นได้ว่า ในการให้การครั้งแรกของพยานไม่ได้ระบุถึงชายที่ยืนอยู่บริเวณประตูด้านคนขับของรถคันหน้าคงให้การเฉพาะที่เกี่ยวกับจำเลขที่ ๑ เท่านั้น เมื่อพยานให้การในครั้งที่ ๒ พยานได้ให้การว่าคนที่ยืนอยู่ตรงประตูคนขับรถคันหน้าและเป็นผู้ขับรถคันดังกล่าวออกไปจากที่เกิดเหตุนั้นเมื่อดูวิดิทัศน์ที่พนักงานสอบสวนมาให้ดูแล้วเห็นว่ามีลักษณะคล้ายจำเลขที่ ๔ หากแต่เมื่อพยาน

/ให้การใน

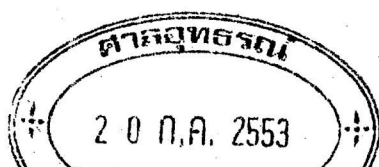

ให้การในครั้งที่ ๓ กลับให้การว่าไม่ขอยืนยันว่าบุคคลดังกล่าวเป็นจำเลยที่ ๔ แต่
บุคคลที่ยื่นอยู่ตรงประตูทางด้านคนขับที่พยานเห็นมีลักษณะคล้ายจำเลยที่ ๒
จะเห็นได้ว่าจากการให้การในชั้นสอบสวนของพยานนางสาวฉวีวรรณตาม
ที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข ๔๘ เกี่ยวกับบุคคลที่ยื่นอยู่ตรงประตูด้านคนขับของ
รถคันหน้านั้นเป็นไปในลักษณะที่พยานก็ไม่ได้ตั้งใจและสับสนถึงรูปร่างลักษณะของ
บุคคลดังกล่าวดังนั้นการให้การของพยานในครั้งที่ ๓ ว่าบุคคลดังกล่าวมีลักษณะ
คล้ายจำเลยที่ ๒ จึงไม่มีน้ำหนักในการรับฟัง ประกอบกับถ้อยคำของพยานทั้งสองปาก
ก็ระบุดังบุคคลที่ขับรถยนต์นายสมชาย นีละไพจิตรออกไปเพียงว่าคล้ายจำเลยที่ ๒ เท่านั้น
ไม่ได้ยืนยันว่าบุคคลดังกล่าวเป็นจำเลยที่ ๒ แต่อย่างใด พยานหลักฐานโจทก์จึงฟัง
ไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น
สำหรับจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ โจทก์อุทธรณ์อ้างว่า ตามบันทึกคำให้การ
ของนางสาวฉวีวรรณในครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ ถึงคนที่ขับรถของผู้เสียหายออก
ไปจากที่เกิดเหตุไม่ตรงกันโดยให้การในครั้งที่ ๒ ว่า บุคคลดังกล่าวคล้ายกับ
จำเลยที่ ๔ เมื่อให้การในครั้งที่ ๓ ให้การว่า บุคคลดังกล่าวคล้ายกับจำเลยที่ ๒

/มากกว่า

มากกว่าก็ตามข้อมบ่งชี้ให้เห็นชัดเจนว่าในขณะที่เกิดเหตุจำเลยที่ ๔ อยู่ในเหตุการณ์
ร่วมกับบุคคลอื่นในการจับตัวนายสมชาย นีละไพจิตร ไปด้วยอย่างแน่นอนนั้น เห็นว่า
การให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนของพยานปากดังกล่าวเกี่ยวกับบุคคลที่ยืนอยู่ตรง
ประตูด้านคนขับรถคันหน้าและเป็นผู้ขับรถคันดังกล่าวออกไปจากที่เกิดเหตุ นอกจาก
ศาลจะได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าการให้ถ้อยคำของพยานปากดังกล่าวเป็นไปใน
ลักษณะที่พยานไม่แน่ใจว่าบุคคลดังกล่าวมีรูปร่างลักษณะอย่างไรกันแน่และมี
รูปร่างลักษณะคล้ายจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ หรือไม่ แล้วก็ปรากฏข้อเท็จจริงจากคำ
เบิกความของพยานปากดังกล่าวว่าขณะพยานเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้สังเกตเห็นถึง
บุคคลที่ขับรถของนายสมชาย นีละไพจิตร ออกไปจากที่เกิดเหตุหรือไม่ว่ามีรูปร่าง
ลักษณะเช่นใดมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายกับจำเลยที่ ๔ หรือไม่ ส่วนที่โจทก์
อุทธรณ์ด้วยว่านายอดิเรก ยิ้มวุฒิ ประจักษ์พยานโจทก์ได้ให้การต่อพนักงาน
สอบสวน ตามเอกสารหมาย จ.๕๔ ว่า หากเห็นตัวจริงหรือรูปชัด ๆ อีกครั้ง
อาจพอจำได้ และเมื่อพยานปากดังกล่าวได้ดูวิดิทัศน์การตรวจค้นบ้านจำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๔ แล้ว พยานยืนยันว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ที่ปรากฏในภาพของวิดิทัศน์เป็น

/บุคคลที่

บุคคลที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นั้น ก็ปรากฏว่าในชั้นพิจารณาพยานกลับเบิกความว่า
หลังจากที่พยานเดินผ่านรถทั้งสองคันที่จอดติดกันไปได้ประมาณ ๓๐ เมตร
ได้ยินเสียงร้องให้ปล่อยจึงหันไปดูเห็นคนยืนอยู่บริเวณรถคันหลังประมาณ
๔ ถึง ๕ คน เห็นผู้ชายทั้งหมดแต่พยานจำใครไม่ได้ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมืด
และไม่ได้สังเกตว่าแต่งกายกันอย่างไร อีกทั้งในชั้นสอบสวนเมื่อเจ้าพนักงาน
สอบสวนให้ดูวิดิทัศน์แล้วถามว่าจำใครได้หรือไม่ พยานให้การไปว่าจำไม่ได้
เห็นว่า ลำพังคำให้การของพยานปรักคังกล่าวที่ให้การในครั้งที่ ๓ แม้พยานจะ
ให้การยืนยันว่า จำเลขที่ ๓ และที่ ๔ อยู่ในที่เกิดเหตุด้วยก็ตามก็เป็นคำให้การ
ที่ขัดแย้งกับคำเบิกความของพยานในชั้นพิจารณาที่กระทำต่อหน้าจำเลย ประกอบ
กับในชั้นพิจารณาไม่มีพยานโจทก์ปากใดที่เบิกความถึงจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ว่า
ร่วมอยู่ในที่เกิดเหตุเลยแม้แต่ปากเดียว พยานหลักฐานโจทก์จึงรับฟังไม่ได้ว่า
จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกระทำผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของ โจทก์และจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลย
ที่ ๑ กระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์อ้างว่า จำเลยที่ ๑ ไม่ได้กระทำ

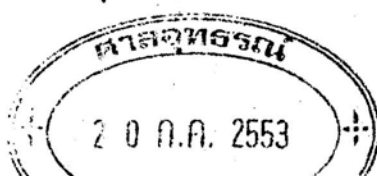
/ผิดตามที่

ผิดตามที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ศาลอุทธรณ์เห็นควรวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑
ก่อนว่า จำเลยที่ ๑ กระทำผิดตามที่ศาลชั้นต้นพิพากษาหรือไม่แล้วจึงวินิจฉัย
อุทธรณ์ของโจทก์ต่อไป คดีนี้จากทางนำสืบของโจทก์ นางสาวฉวีวรรณ ยุทธการ
ประจักษ์พยานเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา ขณะที่
พยานเดินผ่านบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งบริเวณดังกล่าวมีแสงไฟจากเสาถนนสาธารณะ
มองเห็นได้ในระยะประมาณ ๑๐ เมตร เห็นรถยนต์ ๒ คัน จอดต่อท้ายกันที่ถนน
ชิดทางเท้า โดยรถคันหลังเปิดไฟกระพริบ เมื่อพยานเดินผ่านรถคันหลังมาถึง
คันแรกเห็นชายอายุประมาณ ๕๐ ปี ลงมาจากรถคันแรกแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ต
แขนสั้น กางเกงขาสั้น สวมแว่นตา รูปร่างไม่สูงนัก หลังจากพยานเดินผ่านไป
ประมาณ ๕๐ เมตร ได้ยินเสียงคนร้อง โอ๊ย โอ๊ย เป็นเสียงผู้ชายจึงหันไปดูเห็น
ผู้ชายคนดังกล่าวกำลังถูกชายอีกคนหนึ่งซึ่งพยานเห็นเพียงด้านหลังผลักคันขึ้น
รถที่จอดอยู่คันหลัง ผู้ชายที่ผลักมีรูปร่างสูงใหญ่ใส่เสื้อแจกเกตสีดำ สวมเสื้อยืด
สีขาวไว้ข้างในนุ่งกางเกงขาสั้นสีออกดำ ๆ หลังจากนั้นผู้ชายคนหนึ่งออกมา
จากรถคันหลังมาขึ้นรถคันหน้าแล้วรถทั้งสองก็ออกไปจากที่เกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ

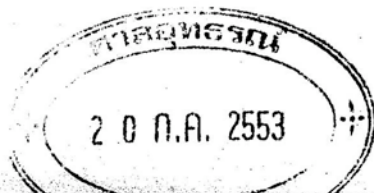
/มีคนเดิน

มีคนเดินสัญจรบริเวณที่เกิดเหตุประมาณ ๑๐ คน ต่อมาวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๗
พยานเห็นข่าวหนังสือพิมพ์ว่าทนายสมชายหายตัวไปพยานดูภาพถ่ายทนายสมชาย
ที่ลงในหนังสือพิมพ์แล้วเห็นว่า เป็นบุคคลคนเดียวกับที่พยานเห็นว่าถูกปลัดค้น
ขึ้นรถในคืนเกิดเหตุ จึงโทรศัพท์แจ้งตำรวจที่ ๑๕๑ ต่อมาวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๗
เวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา ขณะที่พยานเดินทางออกจากบ้านเพื่อไปหน้า
มหาวิทยาลัยรามคำแหงพบเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังนำใบปลิวมาแจกเพื่อหาคนที่
เห็นเหตุการณ์คืนวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เพื่อให้ไปให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่
ตำรวจ พยานจึงได้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าพยานเห็นเหตุการณ์และได้ไปให้การ
ที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมากโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจให้พยานเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง
และได้นำภาพถ่ายของจำเลยที่ ๑ ให้พยานดูตามเอกสารหมายเลข จ.๔๗ ซึ่งเป็นภาพ
ถ่ายจากบัตรประจำตัวประชาชนเป็นภาพถ่ายหน้าตรง พยานดูแล้วแจ้งว่ามีลักษณะ
คล้ายกับชายคนที่ปลัดและค้นตัวผู้เสียหายขึ้นรถ พยานได้ให้การไว้ในชั้นสอบสวน
ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๔๘ ในวันพิจารณาโจทก์ให้พยานดูภาพจาก
การฉายวีซีดีตามวัตถุพยานหมายเลข วจ.๑ ถึง วจ.๓ พยานดูแล้วเบิกความว่า พยาน

/จำคุก

จำบุคคลซึ่งปรากฏอยู่ในวิธีนี้ไม่ได้และเมื่อโจทก์ขอพยานจำเลยทั้งห้าในห้องพิจารณาพยานก็เบิกความว่าจำไม่ได้ อีกทั้งเมื่อโจทก์ขอให้จำเลยที่ ๑ ลูกขึ้นยืนเพื่อให้พยานดูตัวพยานก็ยังเบิกความว่าพยานเห็นด้านข้างจำไม่ได้ พยานไม่เคยรู้จักจำเลยทั้งห้ามาก่อน นายเสียน เอี่ยมสำอางค์ ประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๓๖๗ ตรงบริเวณที่เกิดเหตุเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ขณะที่พยานปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในบริเวณรั้วบ้านห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ ๑๐ เมตร เห็นรถยนต์สองคันจอดอยู่ริมถนนบริเวณหน้าบ้านมีคนลงจากรถทั้งสองคันประมาณ ๓ ถึง ๔ คน ต่อมาพยานได้ยินเสียงผู้หญิงร้องจึงหันไปดูเห็นรถคันหลังเปิดประตูด้านหลังข้างซ้ายมีการยื้อยุดคนกระชากคันขึ้นรถ เมื่อประตูรถปิดแล้วคนที่ปิดประตูมาขึ้นรถตรงประตูหน้า ส่วนรถคันที่จอดอยู่ด้านหน้าก็มีคนที่ขึ้นอยู่ที่รถคันหลังเดินไปขึ้นรถแล้วรถทั้งสองคันก็แล่นออกไปบริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟจากไฟฟ้าสามารถเห็นได้ในระยะประมาณ ๑๐ เมตร และบริเวณทางเข้านอกบ้านมีต้นไม้ปลุกไว้ตามภาพถ่ายหมายเลข ๓๒ ต้นไม้ที่ปลุกไว้ดังกล่าวบังแสงไฟจากเสาไฟฟ้าที่ส่อง

/มาที่บริเวณ

มาที่บริเวณทางเท้า ในชั้นสอบสวนพยานให้การกับพนักงานสอบสวนไปว่าคนที่ผลัดคล้าย ๆ จำนวนที่ ๑ พยานไม่เคยรู้จักจำนวนทั้งห้ามาก่อน นายมนตรี ขาวคง ประจักษ์พยานโจทก์อีกปากหนึ่งก็เบิกความว่า ขณะพยานเดินกลับจากการซื้ออาหารที่หน้ามหาวิทยาลัยรามคำแหงเมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุเห็นรถยนต์เก๋งสองคันจอดอยู่เปิดสัญญาณไฟเลี้ยวซ้ายให้พยานเข้าใจว่ารถทั้งสองคันชนกันจึงเดินผ่านไปได้ประมาณ ๓๐ เมตร ได้ยินเสียงคนร้องให้ปล่อยจึงหันไปดู เห็นคนประมาณ ๔ ถึง ๕ คน อยู่บริเวณรถที่จอดอยู่คันหลังโดยกลุ่มคนดังกล่าวกำลังผลักคันผู้ชายคนหนึ่งขึ้นไปบนรถคันหลัง เมื่อคันชายคนดังกล่าวขึ้นรถได้แล้วรถที่จอดอยู่ทั้งสองคันก็แล่นออกไป พยานเห็นเหตุการณ์จากแสงไฟที่อยู่ที่เสาไฟฟ้าและแสงไฟจากรถซึ่งทำให้เห็นเหตุการณ์ได้ในระยะ ๓๐ เมตร แต่ไม่ชัดโดยมองเห็นเป็นเงาตะกุ่ม ๆ เท่านั้น ชั้นสอบสวนพยานให้การว่า กลุ่มบุคคลดังกล่าวผมบริเวณท้ายทอยสั้น ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจให้พยานดูวีซีดีการตรวจค้นบ้านของจำนวนที่ ๑ แล้วถามว่าคล้ายอย่างนี้ใช่หรือไม่พยานบอกไปว่าคล้าย พยานไม่เคยรู้จักจำนวนทั้งห้ามาก่อน เห็นว่า คดีนี้เกิดเหตุในเวลากลางคืนตรงบริเวณทางเท้า

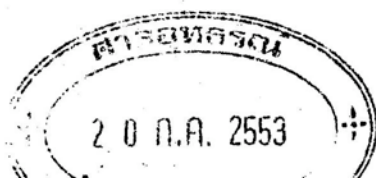
/ริมถนน

ริมถนนรามคำแหงแม้บริเวณที่เกิดเหตุจะมีแสงไฟจากเสาไฟฟ้าข้างถนนและ
แสงไฟจากรั้วบ้านตรงบริเวณที่เกิดเหตุรวมทั้งแสงไฟจากไฟรถยนต์ที่แล่น
อยู่บนท้องถนน ก็ได้รับความจากประจักษ์พยานทั้งสองปากเบิกความในทำนอง
เดียวกันว่า บริเวณที่เกิดเหตุที่เป็นทางเท้ามีต้นไม้ปลูกอยู่ตามภาพถ่ายเอกสาร
หมายเลข จ.๓๒ ต้นไม้ดังกล่าวมีแสงไฟที่จะส่องมาตรงบริเวณทางเท้าทำให้บริเวณ
ดังกล่าวมีแสงสว่างสลัว ๆ สามารถมองเห็นและจำได้ในระยะเพียงประมาณ
๑๐ เมตร เท่านั้น แม้ว่าขณะเกิดเหตุนายเสียนซึ่งอยู่ในรั้วบ้านตรงจุดเกิดเหตุ
จะอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุเพียงประมาณ ๑๐ เมตร และเห็นเหตุการณ์ขณะที่มีการ
ผลัดขานคนหนึ่งขึ้นรถที่จอดอยู่ก็ตามก็ได้รับความจากคำเบิกความของพยานตอบ
ทนายจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๕ ตามค้ำว่า ตอนที่มีการผลัดกันขึ้นรถนั้น พยาน
ไม่เห็นใบหน้า เห็นแต่ด้านหลัง จึงไม่สามารถให้ข้อมูลในการสเก็ตภาพคนร้าย
ได้ ในชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนให้พยานควิดิทัศน์แล้วถามพยานว่ารู้จักใคร
หรือไม่พยานบอกว่าบางคนดูละม้ายคล้าย ส่วนนางฉวีวรรณ และนายมนตรีขณะ
เห็นเหตุการณ์ก็อยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุไปประมาณ ๓๐ เมตร โดยเฉพาะนายมนตรี

/ก็เบิกความ

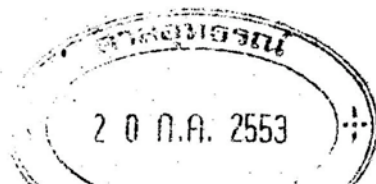

ก็เบิกความเพียงว่ากลุ่มคนที่ผลึกเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่มองเห็นไม่ชัด โดยมองเห็นเป็นเงาตะกุ่ม ๆ เท่านั้น ส่วนนางฉวีวรรณก็เบิกความว่าคนที่ผลึกมีรูปร่างสูงใหญ่ พยานเห็นแต่เพียงด้านข้าง เมื่อโจทก์ขออนุญาตศาลให้พยานคู่ตัวจำเลยที่ ๑ โดยให้จำเลยที่ ๑ ลูกขึ้นยื่นให้พยานดูแล้วถามพยานว่ารูปร่างของจำเลยที่ ๑ กับรูปร่างของบุคคลที่พยานเห็นในคืนเกิดเหตุที่เป็นคนผลึกนั้นเหมือนกันหรือไม่พยานก็เบิกความเพียงว่าพยานเห็นแต่ด้านข้างจำไม่ได้แล้ว และเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๕ ถามค้านว่า ในคืนเกิดเหตุพยานไม่สามารถมองเห็นตำหนิรูปพรรณของบุคคลที่อยู่ในที่เกิดเหตุ และไม่สามารถบอกรายละเอียดเกี่ยวกับรูปพรรณสัณฐานของบุคคลที่พยานเห็น เพื่อให้เจ้าพนักงานตำรวจสกัดซ์ภาพได้เลย นอกจากนี้ในทางนำสืบของโจทก์นอกจากจะไม่ปรากฏว่ามีประจักษ์พยานโจทก์ปากใดที่เบิกความยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ เป็นคนร้าย ที่ผลึกนายสมชายขึ้นรถ คงได้ความจากพยานโจทก์ทั้ง ๓ ปากดังกล่าวข้างต้นที่ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนหลังจากดูภาพวิดิทัศน์ที่มีการค้นบ้านจำเลยที่ ๑ ซึ่งปรากฏภาพของจำเลยที่ ๑ ตามวิดิทัศน์แล้วสอบถามพยานว่ามีบุคคลในที่เกิดเหตุที่พยานเห็นคล้ายบุคคลในวิดิทัศน์หรือไม่ ซึ่งพยานก็ตอบเพียงว่าคล้าย

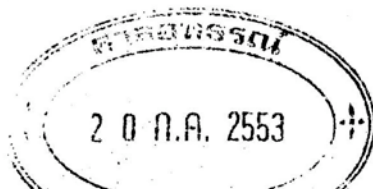
/เท่านั้น

เท่านั้นประกอบกับคดีนี้ก็ได้รับความจากคำเบิกความของประจักษ์พยาน โจทก์ทั้ง
๓ ปากด้วยว่า เหตุการณ์ขณะที่มีการผลักดันให้ขึ้นรถนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เป็นภาพ
ของการเคลื่อนไหวและเหตุการณ์เกิดขึ้นและจบลงเร็วมาก อีกทั้งพยานก็ไม่เคย
เห็นหรือรู้จักจำเลยที่ ๑ มาก่อน การมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทำให้พยาน
เห็นเพียงรูปร่างลักษณะของคนร้ายที่ผลึกว่ามีรูปร่างสูงใหญ่ตลอดจนการสวมใส่
เสื้อผ้าว่าเป็นอย่างไรเท่านั้น ไม่ได้เห็นลักษณะหน้าตาของคนร้ายว่ามีลักษณะ
หน้าตาเป็นอย่างไรมีสิ่งบอกคล้ายหรือเหมือนกับจำเลยที่ ๑ ใดๆหรือไม่ ทั้งนี้
ยังได้รับความจากคำเบิกความของพยานด้วยว่าขณะที่พยานเห็นเหตุการณ์นั้น
พยานไม่ค่อยได้สนใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่าใดโดยเฉพาะนางสาวจวีวรรณ
เห็นว่าไม่มีเหตุการณ์อะไรที่รุนแรงจึงไม่ได้สนใจ ส่วนนายเสียนก็เข้าใจว่าเป็น
กรณีที่เกี่ยวข้องเด็ก ๆ ร้านอาหารแม่ลาปลาเผาที่อยู่บริเวณที่เกิดเหตุไปเที่ยวและ
นายมนตรีก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องของคนเมาสุราจึงไม่ได้สนใจ ประกอบกับคดีนี้
จำเลยที่ ๑ ก็ให้การปฏิเสธมาโดยตลอด พยานหลักฐานโจทก์ที่น่าสืบมากรณี
เป็นที่สงสัยตามสมควรว่า จำเลยที่ ๑ เป็นคนร้ายที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

/และผลึก

- ๕๕ -

และปลัดนายสมชาย นีละไพจิตร ขึ้นรถยนต์ที่จอดอยู่หรือไม่ ให้ประโยชน์แห่ง
ความสงสัยให้กับจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ฟังขึ้น กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัย
อุทธรณ์ข้ออื่นของจำเลยที่ ๑ และอุทธรณ์ของโจทก์อีกต่อไป

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ด้วย แต่ให้ขังจำเลยที่ ๑

ไว้ในระหว่างฎีกา กับให้ยกค่าขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมของโจทก์ร่วมทั้งห้า นอกจาก
ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น.

นายทรงศิลป์ ธรรมรัตน์

นายปกรณ์ วงศาโรจน์

นายรังสรรค์ วิจิตรไกรสร

Ramyale

กรมที่ 4 ลำดับที่ 2 ถึง 5 ทนายจำเลยที่ 1, 3, 5 ทนายจำเลยที่ 2 ทนายจำเลยที่ 4
และทนายประสิทธิ์จำเลยที่ 1 คนที่ 4 และ 5 มาศาล ส่วนโจทก์ โจทก์ร่วมที่ 2, 4 และ 5
ครบนัดโดยชอบแล้วไม่มา

ออกหมายจับจำเลยที่ 1 โจทก์ 1 ได้ครบแล้ว ยังจับตัวไม่ได้ จึงให้ออกหมาย
ศาลอุทธรณ์ฉบับสั่งจำเลยที่ 1

ดำเนินการฟ้องศาลอุทธรณ์ในข้อหาข่มขืนแล้ว และโจทก์ โจทก์ร่วมที่ 2, 4
และที่ 5 และจำเลยที่ 1 ทนายจำเลยทนายศาลอุทธรณ์โดยชอบแล้ว

ฟ้องโจทก์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 1 แต่ในขงจำเลยที่ 1 ให้
จำคุกออกหมายจับจำเลยที่ 1 มาเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของศาลอุทธรณ์ต่อไป
แจ้งทนาย / ตายแล้ว

(นายสมชาติ บุญศิริ) (นางเบ็ชตรา ศรีวิกรม์ รางแดง) (นายสมัคร อัครนิคม) / โจทก์

(โจทก์) โจทก์

โจทก์ โจทก์ร่วมที่ 2

โจทก์ร่วม โจทก์ร่วม

โจทก์ โจทก์ร่วม

โจทก์ โจทก์ร่วม

โจทก์ โจทก์ร่วม